

TEREN NÜM

ÇEKMEKÖY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

YIL:4 SAYI:4

Seçkin Bir Kimse Değilim
İsmimin Baş Harfleri Acz Tutuyor
Bağışlamamı Dilerim

Cahit ZARİFOĞLU

HER GÜZELLİK DOĞRU BİR TERCİH İLE BAŞLAR

2018-2019 EĞİTİM-ÖĞRETİM YILINDA 1. TERCİHİNİZ

ÇEKMEKÖY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

FEN ve SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU

GELECEĞİN ÖNCÜLERİ BİZDEN ÇIKAR

**TERCİH
KODUMUZ:**

12697

www.caihl.meb.k12.tr

TEL: 02166426298

ADRES: Mehmet Akif Mah. Necip Fazıl Kısakürek Cad. No 6
Çekmeköy/İSTANBUL

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Çekmeköy Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak dört yıldır çıkardığımız Terennüm Dergisinin yeni kardeşlerini sizlerin beğenisine sunmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Geçen sene öğrencilerimizin etkinliklerinin yer aldığı öğrencilerimizin emeği olarak bülten şeklinde çıkan ÇEKİM bu seneden itibaren etkinlik dergisine dönüşüyor. Ayrıca bu sene bunlara ilaveten Bilim ve Teknoloji dergisi olarak SENTEZ-BİLİM, Tarih coğrafya dergisi olarak SEYİR DEFTERİ, Düşünce ve ilahiyat dergisi olarak MÜSTAKİM ve Kültür edebiyat ve sanat dergisi olarak da TERENNÜM yeni bir heyecan ve aşk ile yayın hayatına girerek sizlerle buluşuyor.

Din üzerine bir takım ameliyelerin yapıldığı ve bu konuda hedef tahtasına oturtulmaya çalışılan İmam Hatip Liselerinde Kur'an ve Sünnet çizgisinde bir dini eğitim vermek üzere öğrencilerimizi bir taraftan bize ait değerlerle donatmanın gayreti içerisinde ruhlarını yüceltmeye çalışırken, diğer taraftan fen ve sosyal bilimlerle mücehhez hale getirerek, çift kanatlı bir eğitim almalarını sağlama çabasındayız.

Okulumuzun ilk dergisi olan Terennüm artık sadece Kültür Sanat –edebiyat dergisi olarak yoluna devam ederken bu sayısında ağırlıklı olarak öğrenci araştırma, yazı ve ürünlerinin yer alması ayrıca takdir edilmektedir. Her geçen yıl daha kaliteli ve daha verimli çalışmalar üreten okulumuz zaten bu sene hak ettiği yere ulaşmış ve Türkiye'nin önde gelen merkezi sınavla öğrenci alan okulları arasına girmiştir. Bu haklı gurur, yapılan bu çalışmaların sonucudur.

Bu vesileyle, bu derginin hazırlanmasına kalemiyle, yüreğiyle, emeğiyle katkı sağlayan öğrencilerimizi, derginin çıkarılması için öğrencilere rehberlik yapan, onları yönlendiren Edebiyat öğretmenlerimiz Turhan Salcı, Şenay Canlı, Sevda Şahin, Nuray Özdemir, Şadiye Gökçen, Bilgisayar Öğretmenimiz Gamze Çaylan ve emeği geçen herkesi tebrik ediyor, çalışmalarımızın hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Nazmi YILDIRIM
Okul Müdürü

İÇİNDEKİLER

Editör/Künye.....	3
İstanbul.....	4
Denemeler.....	6
Karikatürlerle Kitap.....	7
Kudüs Ateşi-Ben Tarihi Kokladım.....	8
Lehçetü'l-Hakayık.....	9
Geveze Destanı.....	10
Emanetin Emanetimidir.....	11
Cahit Zaarifoğlu.....	12
İlginç Yönleriyle Sanatçılar.....	16
Mustafa Kutlu.....	18
Hayat ile Ölüm Arasında.....	19
Kime Kalmış.....	20
Yanlış Bilinen Atasözleri ve Deyimler.....	21
Reis Bey.....	22

Güzel Cevap Vermek Sanattır.....	23
Sahaflar Üzerine.....	24
Hayal Sözlüğü.....	26
Karikatürler.....	28
Rehberlik Hikayeleri.....	29
Denemeler.....	30
Osmanlı Hayatının İncelikleri.....	31
Senden Bir Şey Olmaz!.....	32
Ebrular.....	33
Türkçesi Varken.....	34
Yabancı Tabelalar Arasında.....	35
Oğuz Atay.....	36
Sahaflar Üzerine.....	37
Taş Kalp.....	38
Bizim Oğlan.....	41
23 Nisan Şiirleri.....	42
Bulmaca.....	44

EDİTÖRDEN

Sevgili Okur,
Yazmak; okumak, gözlemlemek, tefekküre alışmak, sistemli düşünmeyi becermek demek. Yazmak; hissetmek, hayal etmek demek. Yazmak, dilin inceliklerini, renkliliğini, derinliğini, genişliğini fark edişten sonra başlayabilen bir süreçtir. Sonrası gayret ve teknik...

Yazmak, insan içine çıkmaktır aynı zamanda. Cahil cesareti taşımayanlar için zor iştir. Belki yayın mecraları için esas olan da bu zorluğu yaşayan, yine de içinden taşan kelimeleri satırlara dökmekten kendini alamayan yetenek ve gayret sahiplerini keşfetmek, erbabına arz etmektir.

İşte okul dergileri bu yönüyle de değerlidir. Devasa çınarların filizlendiği topraklar gibidir.

Hiçbir sanal meydanın vermediği lezzeti, karaladığı birkaç satırın dizildiği, dokunulup koklanabilen sayfalarda görmekle alabilir bir genç. Gerçek kalemin, gerçek kâğıdın, ince insanların sahici dünyasıdır bu. Bu yola giren kişi, bir cihetten de terbiye altına sokmuş olur kendini. Ustalar bulur, adap-erkân da öğrenir niyeti ve istidadı miktarınca.

Dergi, önemlidir. Okul dergisi de olsa...

Cemil Meriç dergi için; "Kitap fazla ciddi, gazete fazla sorumsuz. Dergi, hür tefekkürün kalesi. Belki serseri ama taze ve sıcak bir tefekkür. Kitap, çok defa tek insanın eseri, tek düşüncenin yankısı; dergi bir zekâlar topluluğunun. Bir neslin vasiyetnamesidir dergi; vasiyetnamesi, daha doğrusu mesajı. Kapanan her dergi, kaybedilen bir savaş, hezimet veya intihar." derken Sezai Karakoç Üstat da şu tespiti yapar:

"Şayet mevcut gazetelerde düşünen, merak eden yazar ve editörler var ise bu birikim bin bir zorlukla çıkan dergilerin bir emeği ve birikimi sonucu olmuştur."

Dergimizin sonraki sayılarının bu tespitlere hak verecek kıvamı buması dileğiyle...

Turhan SALCI

**ÇEKMEKÖY ANADOLU
İMAM HATİP LİSESİ**

Yıl: 4

Sayı: 4

Mayıs 2018

İmtiyaz Sahibi:

Çekmeköy Anadolu Lisesi adına:

Nazmi Yıldırım

Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni:

Turhan SALCI

Denetleme Kurulu:

Şenay CANLI

Şadiye GÖKÇEN

Nuray ÖZDEMİR

Sevda ŞAHİN

Yayın Kurulu:

Gamze ÇAYLAN

Ahmet Can ÇAĞLAR

Muhammet Fatih ÇAĞDAŞ

Burak Abdullah GÖREN

İletişim:

Çekmeköy Anadolu İmam Hatip Lisesi
Mehmet Akif Mah. Necip Fazıl Kısakürek
Cad.

No: 8 Çekmeköy / İstanbul

Tel: (0216) 642 62 98

Faks: (0216) 642 62 99

İSTANBUL'A

BAHAR SARHOŞLUĞU

Yuvası saçakta kalan kırlangıç,
Yavrusu dallara emanet serçe,
Derken camiler üstünde güvercin
Minareler katından geçiyorum
Gökyüzü mahallesi İstanbul'un
Süt beyaz bir martıyım açıklarda
Gemilere ben yol gösteriyorum,
Buğday ve ilaç yüklü gemilere
Bir kanat vuruşta bulutlardayım;
Bir süzülüşte vatanım dalgalar!

Cahit Sıtkı TARANCI

İSTANBUL

Seni görüyorum yine İstanbul
Gözlerimle kucaklar gibi uzaktan
Minare minare, ev ev,
Yol, meydan.
Geliyor Boğaziçi'nden doğru
Bir iskeleden kalkan vapurun sesi,
Mavi sular üstünde yine
Bembeyaz Kızkulesi.
Bir yanda, serin sabahlarla beraber,
Doğduğum kıyılar: Beşiktaşım.
Baktıkça hep, semt semt, yer yer,
Beş yaşım, on beş yaşım, ah yirmi yaşım!

SİİRLER

İSTANBUL ŞİİRİNDEN

Durmuş bir tepende okuduğum mektep,
Askerlik ettiğim kışladır ötesi.
Bir gün bir kızını benim eden
Evlendirme dairesi.
Benim de sayılmaz mı oralar?
Elimi tutar gibi iki yanımdan,
Babamın yattığı Küçüksu,
Anamın toprağı Eyüpsultan.
Önümde, açık kollarıyla Boğaz,
Çengelköy'den aktarma Rumelihisarı.
İstanbul, İstanbul'um benim."

Ziya Osman SABA

İstanbul'un üstüne güneş doğdu,
Çıktı silkinerek gecenin içinden,
Kız gibi minareleriyle Süleymaniye,
Sultanahmet, Sultan selim, Fatih camileri.
Türebeler, çeşmeler, sebiller
Aldılar aydınlıkta yerlerini.
Şakımaya başladı bülbül gibi
Bağdat köşkünün çinileri;
Hepsi de alın teri,
Hepsi de el emeğı.
Bir yaprak düştü döne döne şadırvana;
Bir kumru su içti şadırvandan.
Üsküdar'ın fakir evleri göründü uzaktan
En arkada Çamlıca tepeleri.

Oktay Rıfat Horozcu

ÖĞRENCİLERİMİZİN KALEMİNDEN

KOŞUYORUM

“Koşuyorum. Yemyeşil bir ormanın derinliklerinde. Birinden, hatta birilerinden kaçıyor gibi. Başımı arkaya çeviriyorum ve gördüklerim beni daha da korkutuyor. Boyu belime gelen onlarca beyaz kaplan bırakmıyor peşimi. Kocaman terk edilmiş bir ev görüyorum biraz uzakta. Penceresi olan, ama camı olmayan. Kapısı aralanıyor. Nefes nefese kaldığımı gören yaşlı bir kadın görüyorum. Kaplanlar hâlâ peşimde, ama yakalanmıyorum. Yaklaştıkça kadından bir koku geliyor burnumun derinliklerine. Çilek kokuyor kadın. Hissedince bir tebessüm geliyor yüzüme. Arkamdakiler yarıda bırakıyor gülüşümü. İyice yaklaşıyorum kadına. Üç veya dört adımlık mesafe kalıyor. Adımlarımın ilkinin atıyorum. İki... Üç... Son adımda birisi yakalıyor beni. Pençesini tutturuyor tişörtümün ucuna. Heyecanla yaşlı kadının kucığına atlıyorum. İçimdeki korku, gözlerim kapanınca geçecekmiş gibi sımsıkı yumuyorum. O an, çilek kokulu yaşlı kadın anneme, peşimdeki beyaz kaplanlar da pamuk gibi yavru kedilere, kocaman terk edilmiş ev ise benim oyun evime dönüşüyor. Bense ufacık kedileri gözünde epey büyütmüş, dört yaşında oyun meraklısı bir kız çocuğuna dönüşüyorum. Hayat dönüşüyor.”

Mehmet Akif KARA

24 ÇİKOLATA

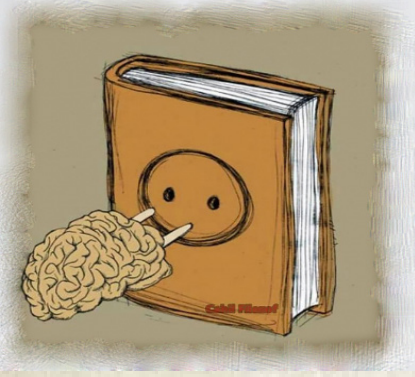
Her insanı cezbeden güzellikler vardır dünyada. Oysaki bunlar geçici bir eğlenceden ibaret kısa bir hayat. İnsanları meşgul eden, zamanlarını öldüren ve en önemlisi de dinimizden uzaklaştıran şeylerdir bunlar. Gençlerimiz artık teknoloji ile iç içe ve bu teknolojiyi sağlıklı kullanmıyorlar, ben dâhil. Bir çocuğun sevdiği şeylerdendir çikolata. Şimdi gelin bir çocuğa 24 tane çikolata verelim ve diyelim ki: "Al, sana 24 tane çikolata veriyorum. Senden tek isteğim benim yanıma gelirken bir çikolatayı yememen, sadece bir çikolata." Çocuk yer değil mi çikolatayı çünkü sever onu. Gelelim bu örnekten Allah'ın bizlerden istediğine. Allah bizlere 24 saat veriyor ve diyor ki 24 saat'in sadece bir saatini bana ayır. Peki biz, bizler neden, neden gitmiyoruz?

İşte bunun nedeni kardeşlerim; sosyal medya dediğimiz şeye bağlı kalmak, boş vakitlerimizi ona harcamak. İnsan sıkıldığında sıkıntısını telefonda, sosyal medyada gideriyor. Zaman öldürüyor, zaman öldürdüğü için kim bilir o arada kaç vakit namazımız kaçtı. Kısacası yapmamız gereken bu sosyal medya benim ibadetlerime engel oluyor mu? O zaman kapatmalıyım, deyip noktayı koymalıyız.

Unutmayalım ki: NAMAZ KILMAYAN KAFİR OLMAZ, FAKAT KAFİRLER DE NAMAZ KILMAZ.

Eren DİRİL

Kıtap ve Karikatür

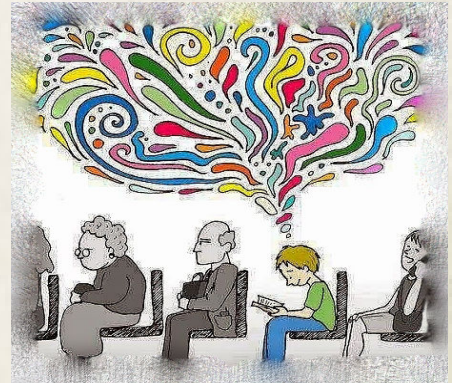
Kıtap zihnın enerji kaynağıdır.

Kıtaplar size yepyeni dünyaların kapılarını açar.

Kıtap okumak bilgi paylaşımını sağlar.

Kıtap beyne hayat verir.

Kıtap okuyan insanlar dünyayı daha güzel görür.

BEN TARİHİ KOKLADIM

İstanbul'u kokladım ben attığım her adımda,
İstanbul'u tanıdım yürüdüğüm her kaldırımda.
İstanbul'a baktım hep, tarihe âşık olduğumda,
Ben tarihi kokladım, gördüğüm her taş parçasında.

Bu güzel İstanbul peygamberimizin müjdesiydi,
Hürmetine niceleri şahadet şerbeti içti.
Fatih, Kanuni, Yavuz Sultan geldi, hilafet geldi.
Ve sonunda İstanbul İslamiyeti sahiplendi.

İstanbul'u düşledim aklımda, şiir yazdığımda,
Kafamı kaldırıpta ona baktığım her anımda.
İstanbul'a yazmıştım ben, bir şiir sevdasıydı o,
Ben de onun sevdasıydım, İstanbul'a aşkıttım.

O her daim tarihin en muhteşem payitahtıydı,
Onu payitaht yapan ne krallıklar ne de surlardı.
O kralların, sultanların aklını başından aldı,
Çünkü şehr-i İstanbul gönüllerin payitahtıydı.

Bir tarafta Kızkulesi'yle güzel Üsküdar'ı,
Diğer tarafı Topkapı, padişahların hatırası.
Buram buram tarih kokar İstanbul'un duvarları,
Tarihe çıkarır seni bastığın her basamağı.

KUDÜS ATEŞİ

Kurşun gibi yüreğimi delen acı bir mülâhazA
Utaniyorum haline bakınca, nerede ittihaT
Dertlerimin hepsi teferruat, Kudüs sivrilen zirvE
Üzülme ey kutsal belde, boşuna değil bu yakarıŞ
Sonu gelir bu ağlayış, tecelli eder adalet-i ilâhİ

Muhammet Musa HELVACI

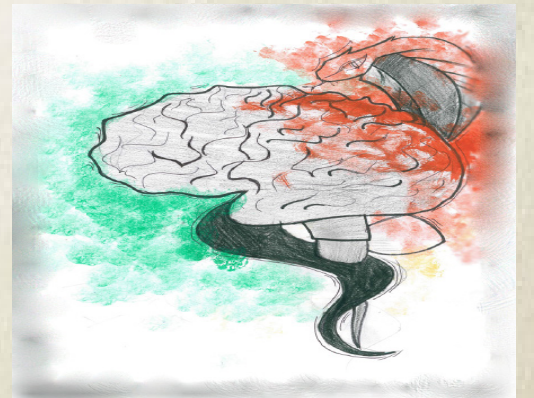
Lehçetü'l-Hakâyık

Direktör Ali Bey'in yazdığı mizahi sözlük. Kelimelerin alay yollu açıklanışı ile insanlığın ve döneminin tenkidini yapmıştır. Eser, kitap haline getirilmeden Diyojen adlı mizah dergisinde yayınlandı. Sonradan birçok yazar tarafından taklit edildi

Adalet: ayarı bozuk terazi;
Aferin: ucuz ihsan
Ahlak: akıl polisi
Âlim: bir şey bilmediğini bilen;
Altın: anahtar
Atlas: güzel kadın derisi;
Avukat: suçluların çamaşır yıkayıcısı
Bahşış: zorla verilen ihsan.
Barbar: barutu icat etmeyenler
Bâtıl inanç: zihin kanseri
Çok: yine de az.
Damat: kaynana sahibi
Dert: merhamet öğreticisi
Diken: gül bekçisi.
Falcı: istediğimizi söyleyen
Haydut: dağ bankerisi
Hizmet: çok ve çabuk unutulmuş
İfrat: kadınların gerçeği
İkramiye: züğürt tesellisi
İskelet: insan kanaviçesi
Bedbahtlık: bahtiyar olmuş bulunmak.
Beğenmek: aynaya bakarken hissolunan hâl.
Beşik: annelerin en kıymetli mücevherlerine mahsus mahfaza.
Can sıkıntısı: şeytanın avukatı.
Cesaret: korktuğunu belli etmemek
Cüce: büyük adamların yakından görünüşü.
Çocuk: ailenin gerçek reisi.
İstihza: silâh oyunu

Tavsiye: geldi-gitti tahtası.
Taş: soğumuş gönül
Tebessüm: ağız ateşi
Tecrübe: sonbahar çiçeği
Tenezzül: yükselme, ilerleme vesilesi.
Teselli: söz yakısı.
Timsah: tohuma kaçmış kertenkele.
Tokat: tesirii delil, belge.
Torpil: uzaktan merhaba,
Uhuvvet: evet ama, kesesi ayrı
Ütü: geveze sözüne bakınız.
Vahşi: sadece kendi düşmanını yiyen adam.
Vakit: yok ki, pek nadir.
Kelime: eşyanın elbisesi.
Nâdir: akla yatkın konuşan kadın;
Nikâh: boşanmanın öz sözü.
Perhiz: iştah açıcı.
Pire: şakacı
Saadet: başkalarının bahtiyar olmasına çalışmak.
Saçma: bizim görüşümüzde olmayan kimsenin düşünceleri.
Sadelik: kaybolmuş cevher.
Savurganlık: kadınların nazarında kıymetli bir kusur.
Sirkat (hırsızlık): ekmek mi? Vay utanmaz herif! Milyon mu? Aşk olsun!
Suubet (zorluk): mahmuz, gayrete getirme kamçısı.
Şair: söz kantarcısı.
Sıhhat: iffetli yaşandığını bildiren bonser-vis.
Şiir: darası alınmış söz.

Çizimler:
Birkan ERTAŞ

GEVEZE DESTANI

Giderken üç sokak öteden gizli
Yolun mu değişti nerden geveze
Yine geliyorsun pek güler yüzlü
N'olur geçmeyeydin burdan geveze

Çekilir yolumdan, surat asayım
Selamını içten alıp susayım
İteyim kenara sözü keseyim
Anlar mı hayırdan şerden geveze

Sarıldı boynuma sabahtan hasret
Yapıştı koluma bırakmaz hazret
Ne zaman dönmüşüz geriye hayret
Girmiş yine bir damardan geveze

Düşmüşüz kahveye elimde çayım
Bari bırak şeker katıp içeyim
N'olur bir kez ben de ağzım açayım
İlim küpü, bilmez sordan geveze

İşim gücüm sensin kulağım sende
Dilsizim, dinlerim sen ne dersen de
Sen sus desen de bir, dur demesen de
Anlamıyor âh u zârdan geveze

Boşaldıkça derinliği artıyor
Bed avazı kulaklarım yırtıyor
Gözüm kaysa ik'eliyle dürtüyor
Senin aslın hangi türden geveze

Kalkarsak ilerde eve giderim
Her mihnete seve seve giderim
Şikâyetsiz yorgan döşek yatarım
Geçmişim zarardan kârdan geveze

Acıyanım yok mu alsın götürsün
Yer yarılsın kökünüzü batırsın
Rabbim dillerinde çiban bitirsin
Bin biter battığı yerden geveze

Kâmil sözü kutlu olur az olur
Muhabbeti tatlı olur öz olur
Meclisi serâpâ kulak göz olur
Geçmemiş hiç o diyardan geveze

Turhan'ın derdini küçük görmeyin
Aslı yok sözünün diye yermeyin
Yanına varmayın selâm vermeyin
Neler bulur yoktan vardan geveze

Turhan SALCI (5 Fen B, 1985)

EMANETİN EMANETİMDİR

Vatan, sadece üzerinde yaşadığımız bir toprak değil, uğruna canlar verilmiş kutsal bir topraktır. Bizim kültürümüzde namusumuzun da bir parçasıdır, mutluluğumuzun da. Vatan, namus, toprak bunlar bizi biz yapan değerlerdir.

Asırlar boyunca üç kıtayı gezen ve fetheden yüreği büyük bir millet Türk milleti. Şanlı bayrağımız için, vatani için, özgürlüğü için; uğruna anasını, bacısını ardında bırakmış bekleyen gözü yaşlı yârini ve doyasya kokusunu alamadığı yavrusunu geride bırakmış. Bütün mermilere meydan okumuş. Bu uğurda binlerce can vermiştir.

Fedakârlığı, bu vatan uğruna hiç düşünmeden kendimizi adamayı sizlerden öğrendik. İncancımızı cephede okuduğunuz yasinlerinizde şهادet şerbetini yudumlayışınızda öğrendik.

Bizler bu vatanımızın kıymetini, sizin alın terinizden, sevdikleriniz için döktüğünüz göz yaşınızdan akıttığınız kandan öğrendik. “Söz konusu vatan ise gerisi teferruattır!” sözünü sizden baka muhatabını bulamadık yıllardır.

“Düşmanda imkân varsa Mehmet’te iman!” dediniz. Vatanını, namusunu, güçlü bir iman aşkıyla koruyup ALLAH bize yeter diyerek çıktığınız meşakkatli yoldan dönmediniz. Aşklarınızı, hayallerinizi, ümitlerinizi hep yarım bıraktınız. Sizler oraya savaşmaya değil ölmeye gittiniz. Biliyorum ki benim bastığım yer toprak değil vatan! Toprağımız kan kusarken, mermiler havada yağmur gibi üzerinize yağarken sizin sığındığınız en büyük silah imanınızdı.

Güzel Türkiye’imiz, atalarımızın canları, kanları, yürekleri ve akıllarıyla kurdukları bu vatan bizler için huzurlu ve onurlu bir yaşama güvencesi olmuştur ve daima olmaya da devam edecektir.

Bu kutsal toprak parçamızın en nadide köşelerinden biri de İstanbul.

İstanbul, İstanbul,

Yüzlerce komutanın fethetmek istediği o güzel şehir.

Birbirine köprülerle, tünellerle bağlanmış iki yaka.

Galata Kulesi, Sultan Ahmet Camii, Eyüp Sultan Camii. Saymakla bitmeyen güzellikler...

İskeleler, adalar, ormanlar, bağlar, bahçeler ve daha neler neler... Böyle güzel bir yeri kim almak istemez ki?

Yüzyıllardır bu şehri ele geçirmek birçok ülkenin hayali olmuştur. Bu hayallerinden de asla vazgeçememişlerdir. Sinsice fırsat buldukları anlarda hain planlarını yapmaya çalışmaktadırlar. Zayıf anlarımızda bizleri içten ve dıştan daha da yıpratarak emellerine adım adım yaklaşmaya çalışmaktadırlar.

Biz de şanlı bir ecdadın çocukları olarak İstanbul’u, Urfa’yı, Maraş’ı, Antep’i kısacası Türkiye’yi her türlü tehlikeye karşı korumalı ve sahiplenmeliyiz. Çalışmalı, sömürgeci ülkeleri her alanda yenmeliyiz. Bizim için vatanımızın tehlikede olduğu zamanları unutmamalı unutturmamalıyız. Allah bu millete ne İstanbul acısı ne de vatan acısı vermesin.

Bizler asırlar boyunca üç kıtayı gezen ve yüreği fetheden büyük bir milletiz. Binlerce yıldır hâkimiyet kurduğumuz toprakları değeri yüksektir. Bunun bilincindeyiz. Taşıdığımız mirasın büyüklüğünün farkındayız. Bu kutsal emaneti muhafaza etmek bizim görevimizdir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Sana sesleniyorum bebeğinin kundağını mermilere sarıp onlara evladından bile fazla koruyan Şerife Bacım! Sana sesleniyorum 276 kiloluk mermiyi tek başına taşıyıp vatanın istikbalini omuzlarında yükselten Seyit Onbaşım! Sana sesleniyorum olmazları olmaz yapan Yozgatlı Kınalı Hasan’ım! Sana sesleniyorum umutsuzluğu umuda çeviren Halime Çavuşum, sana sesleniyorum karanlıklardan aydınlıklar çıkaran Yörük Ali Efem, Yahya Kaptanım, Hasan Tahin Beyim daha nice adsız kahramanlarım.

Gözünüz arkada kalmasın.

Vatan bize emanet.

Bayrak bize emanet.

Emanetin bize emanet.

Rahat uyuyun!

Mehmet Akif KIZILTOPRAK

Yaşamalıyız mutlaka
Büyümüş için pasim çocukların
Bim bir keyfle akan suyun
Hatta çiçekteki ağacın hatırlama

Bir su markı lig dünyadaki için
Boynuna üşölmesi
Boynuna dayanması düşüyor
Yaşadıkça tütün yüreğinin

Bu suel suel dünyaya
Bizimle yaşar her suy somuz bir nasıncı için
Bizimle bir süpürüş
Aca-hakkı, dencotları

Her bir suy daha güzel değildir herhalde
Dünyada hiç bir suy
Bizim ona hak tizim
Duyulduğumuz kadar yüreğimizin

Mutlaka yaşamalıyız
En çok da, süzünde bir işe gili her
En çok keder içinde
En çok yaşamalımcı istediğimiz.

V. İhsan Berk

Yaşamalıyız mutlaka
Büyümüş için pasim
Bim bir keyfle akan su
Hatta çiçekteki ağacın

Bir su markı lig dünya
Boynuna üşölmesi
Boynuna dayanması
Yaşadıkça tütün yüreğinin

Bu suel suel dünyaya
Bizimle yaşar her suy
Bizimle bir süpürüş
Aca-hakkı, dencotları

Her bir suy daha güzel değildir herhalde
Dünyada hiç bir suy
Bizim ona hak tizim
Duyulduğumuz kadar yüreğimizin

Mutlaka yaşamalıyız
En çok da, süzünde bir işe gili her
En çok keder içinde
En çok yaşamalımcı istediğimiz.

V. İhsan Berk

**YEDİ GÜZEL
ADAMDAN BİRİ**

HİT OĞLU

Çekmeköy Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yaşamak için mutlaka
Büyümek için pasim çocukların
Bembir keyfle akan suyun
Hatta çiçekteki ağacın hatırlama

Bir su markeli lig dünyadokiler için
Boynuna üşölmesi
Boynuna dayanmama düşüyor
Yaşamakla bütün yüreğinin

Bu sual nasıl dünyaya
Bizimle yasar her suy somuz bir sarıncı için
Bizimle bir süpürüş
Aca hahklar, derestler

Her bir suy daha güzel değildir herhalde
Nümayda bir bir suy
Bizim ona hak tüzümüz
Duyduğumuz kadar yüreğimizin

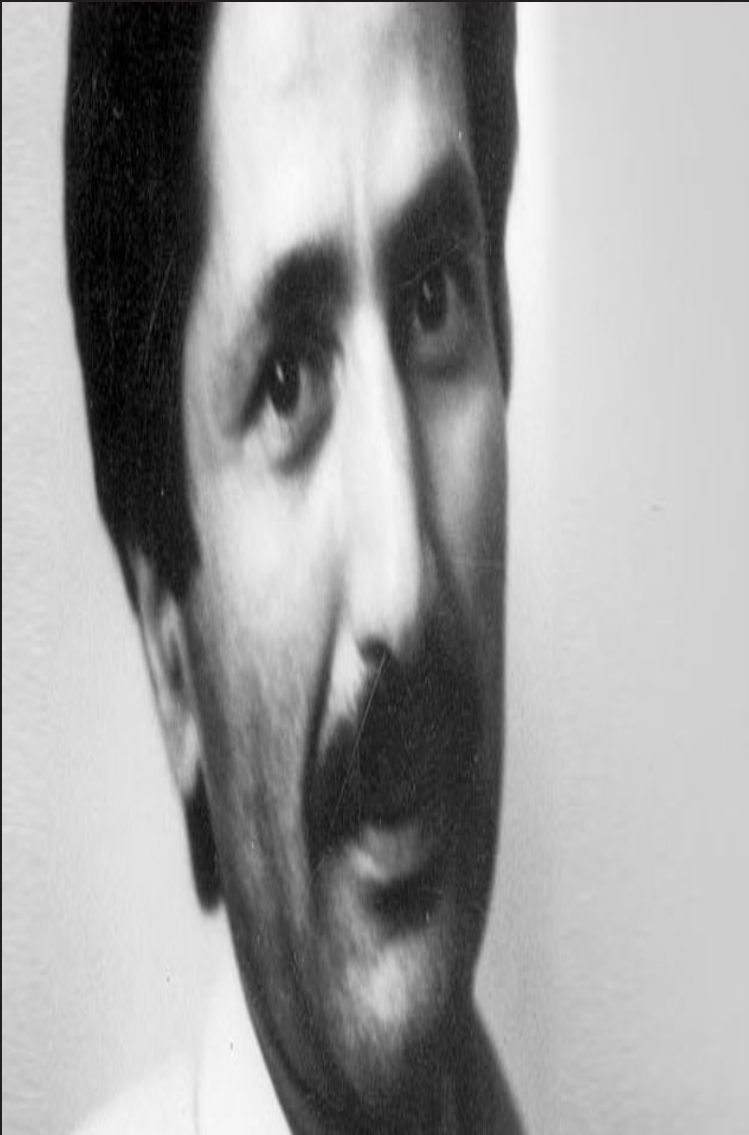
Mutlaka yaşamak için
En çok da, süzgeçte bir ağac gibi her
En çok keder içinde
En çok yaşamak istediğimiz.

V. İhsan Berk

{ 1916-1987 }

CAHİT ZARİ

Cahit Zarifoğlu, 1940 yılında Ankara'da Maraşlı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Çocukluğu Siverek, Maraş ve Ankara'da geçti. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatını bitirdi.

İçe kapanıklığına, dalgınlığına, zeki olm
yılarında arkadaşlarına cebir, geometri
cebir derslerinden, iki yıl da yalnız cebir
ların kapağını açmadı. Edebiyat sınavı
Cebir sınavlarında da aynı tutumu sürd
zarken bir yandan da mahalli g
Çeşitli kurum ve kuruluşlarda muhasebe
olarak çalıştı. Öğretmenlik yaptı. İlk şiir v
ramanmaraş'taki yerel gazetelerde yayı
dergilerde çıkan şiirleriyle tanındı. Kahra
gisi yay
Diriliş dergisinde şiirleri yayımlandı. Arv
Berat Hanım'la evlendi ve bu evlilikten
şahitliğini Necip Fazıl
1976 yılında Maveria dergisinin kuruluş
tarihinde kanser hastalığından İstanbul'd
deki Küplüce Mezarlığı'nda ve kayınpe
Her sene 7 Haziran'da sevenleri

İFOĞLU

Eserlerinden Bazıları

İşaret Çocukları (1967)
Serçekuş (1983)
Bir Değirmendir Bu Dünya (1987)
Yedi Güzel Adam (1973)
Ağaçkakanlar (1983)
Menziller (1977)
Yürek Dede ile Padişah (1984)
Korku ve Yakarış (1986)
Motorlu Kuş (1987)

nasına karşı inatçıydı. Lise
 dersleri verdi. Fakat bir yıl edebiyat ve
 dersinden sınıfta kaldı. İnat etti ve kitap-
 na girer, hiçbir soruya cevap vermezdi.
 ürdü. İşte bu süreçte bir yandan şiir ya-
 gazetelerde çalışmaya başladı.

ci, çevirmen, düzeltmen, teknik sekreter
 ve öyküleri lise öğrenciliği yıllarında Kah-
 nlandı. Ardından İstanbul ve Ankara'daki
 amanmaraş'ta "Açı" adıyla bir sanat der-
 yınladı.

asilerden, Seyyid Kasım Arvasi'nin kızı
 üç kız, bir erkek evladı oldu. Nikahında
 Kısakürek yapmıştır.

çalışmalarında yer aldı. 7 Haziran 1987
 da vefat etti. Kabri Üsküdar Beylerbeyi'n-
 deri olan Kasım Arvasi ile yan yanadır.
 tarafından mezarı başında anılır.

Berat Gündüz

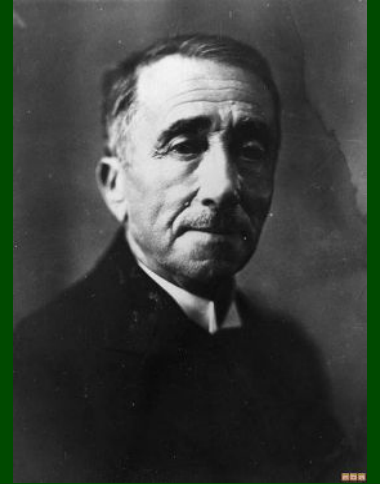

Beğenilmek isteyen bir yazar: Cahit Sıtkı Tarancı

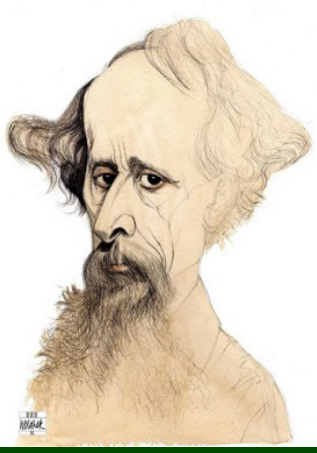
Bazı insanlar sürekli bir beğenilme, onaylanma telaşı içindedir. Beğenilmediğini düşünüp hep bir eksiklik duygusuyla yaşar. İşte Cahit Sıtkı Tarancı da -tıpkı Ahmet Haşim ve Reşat Nuri gibi- çirkin olduğunu düşünerek içine kapandığı söylenen şairlerimizdendir. Şiirlerinin yalnızlık, karamsarlık ve ölüm kokması bundandı. Oysa çirkin bir adam değildi Tarancı. Her daim bakımlı ve şıktı. Ah be Tarancı! “Yaş otuz beş yolun yarısı eder, Dante gibi ortasındayız ömrün” diye yazan biri ne kadar çirkin olabilir ya da çirkin olsa ne yazar!

Örgü ören, reçel yapan bir romancı: Hüseyin Rahmi Gürpınar
Yaşadığı dönemde oldukça bilinmesine ve sevilmesine karşın sonraki nesillerin çok tanımadığı bir yazardır Hüseyin Rahmi. Yaşamının son 31 yılını Heybeliada'nın tepesinde manzaraya nazır bir köşkte geçiren Gürpınar, temizlik hastasıydı. Mikrop kaparım korkusuyla eldivenleri olmadan sokağa çıkmaz, dört mevsim eldivenle dolaşırdı. Yazarın ilginç yönü sadece bununla da sınırlı değildi. Örgü örmeyi çok seven Gürpınar, Avrupa'dan model bile getirtirdi. Kendi ördüğü takkeleri giyer, yazmaktan sıkıldığı zaman mutfaka inip erik reçeli ve dondurma yapardı.

Nazım Hikmet: Nazım Hikmet, beyaz pantolonları çok severmiş. Öyle ki, ilham geldiğinde beyaz pantolona en güzel dizelerini yazarmış.

ERİYLE YAZARLAR

Charles Dickens: Dünyanın en tanınmış yazarlarından, Büyük Umutlar'ın yazarı Charles Dickens dünyanın belki de en tuhaf uyku alışkanlığına sahipti. Yatarken yüzü mutlaka kuzey kutbuna bakacak şekilde uzanırdı. Bu tercihinin açıklarken 'yerküre, elektrik akımları, pozitif ve negatif elektrik' gibi şeyler söylemişti. En fazla vakit geçirdiği yer de kimsesizler morguydu.

Sezai Karakoç: Mona Rosa şiiriyle tanınan, sonra medeniyet eksenli şiir ve yazılarıyla Türkiye'nin en önemli şair ve yazarlarından olan Sezai Karakoç asla fotoğraf çekmez. Kendisinin olan fotoğrafları ondan gizli çekilmiştir.

"Elmasız yazmam abi" diyen Friedrich Schiller Weiland, Herder ve Goethe ile birlikte, Weimar döneminin en önemli dört şairinden biri olan Schiller, yazarken masasında mutlaka ama mutlaka çürük bir elma bulundururdu. Soranlara, ara ara bu elmayı koklamanın onu başka diyarlara götürdüğünü, kendisini doğada gibi hissettirdiğini söylerdi. Doğa tasvirli şiirlerin şairi olarak bilinen Schiller'in tüm bu eserlerini üzerinde sinekler uçuşan çürük bir elmayı koklayarak yazması gerçekten ilginç. Ama daha da ilginç var. Ünlü şair yazmak için elmanın kâfi gelmediği zamanlarda banyoya kapanır ve suyun içinde ilham gelmesini beklerdi. Suyun rahatlatıcı bir özelliği olduğunu biliyorduk da ilham verici olduğunu bilmiyorduk doğrusu.

Umut Bunulday

MUSTAFA KUTLU

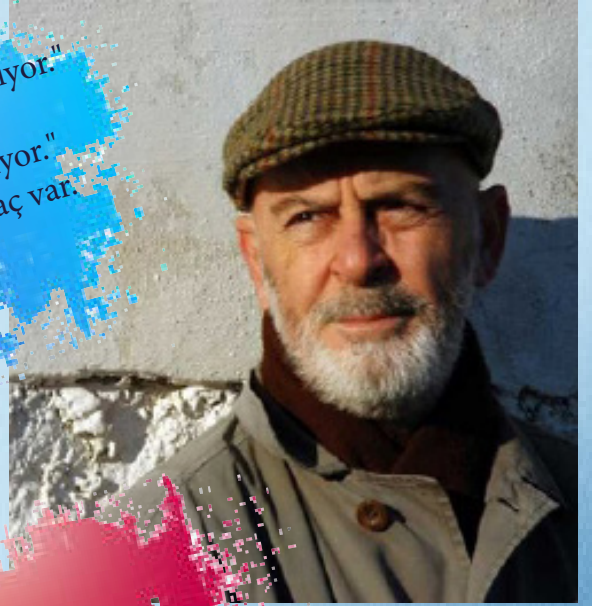
6 Mart 1947'de Erzincan ili Ilıç ilçesi Kuruçay Nahiyesinde doğdu. Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Tunceli ve İstanbul'daki liselerde öğretmenlik yaptı. Zaman ve Yeni Şafak gazetelerinde köşe yazıları yazdı. İlk öyküsü 1968 yılında "O" adıyla Hareket dergisinde yayımlandı. Mustafa KUTLU, öykü ve denemeleriyle tanınır.

"Unutmak olmazsa insanoğlu nasıl yaşardı bunca acı ortasında."

"Bizim sevmediğimiz kimse yoktur. Belki gönlümüze biraz serin gelenler vardır."

"Olanla ölene üzölmeyeceksin."

"Gölünce iki yanağında iki gamze yabancı güller gibi açıyor."
 "Kadın değil karla karıştırılmış bar şerbeti sanki.
 Bu yetmezmiş gibi bülböl sesli kanaryalar misali şakıyor."
 "Mücadele şart. Hakk'ı tutup kaldıracak bir ele ihtiyaç var.
 Bunu bize Hakk'ın kitabı emrediyor."

"- Nereye gideceksin?
 - Bilmiyorum.
 - İyi... Bilmemek en iyisi."
 "Bizim sevdamız artık ahirete kalmıştır, böyle bilsin..."

Abdölcclil Hüseyin

HAYAT İLE ÖLÜM ARASINDA

Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla "Ey o bütün insanlar! Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık, hem de sizi şaab şaab, kabîle kabîle yaptık ki tanışasınız, haberiniz olsun ki Allah katında en ekremliniz en takvalınızdır, her halde Allah alîmdir, habîrdır " ayetinde olduğu gibi Allah bize kimsenin kimseye üstünlüğünün olmadığını hatırlatır.

18 Mart 2010 işte olayın başladığı tarih Suriye'nin "Deraa" şehrinde birkaç delikanlı, düşündüler ki; yıllardır yapılan zulme "dur" denmeliydi! Sokağa çıktılar, korkmadılar, haykırdılar, isyan ettiler, "Allah!" dediler, direndiler, fakat işkence çektiler, katledildiler, şehit oldular.

Dünyada var olan ve kıyamet kopuncaya kadar devam eden hak ile bâtılın savaşında hak taraftarları davasından vazgeçmez; Ölüm, işkence, korku, baskı, ve bütün zorlukların karşısında dik dururlar.

Henüz 12 yaşında Şam'ın merkezine yakın bir kasabada yaşayan beş kişilik bir ailenin çocuğuydum, hayatımın en acı günlerimi tahayyül ediyorum. Bir yandan yüzlerce şehit, öbür yandan yüzlerce yetim kalıyor ve binlerce bina yerle bir oluyordu.

Artık ölüm benim için hızla, korkuyla atan kalbimden daha yakındı, hiçbir hayalim kalmamış, yaşama sevincim heba olmuştu.

Bir anda hayattan zevk alamazken aklıma deli sorular gelmeye başladı.

-Vatanımız elden gidiyor, düşman her an saldırmak istiyor peki bizim silahımız ne?

-Tankların karşısında taşla savunmak hiçbir etki etmez. Daha güçlü bir silaha ihtiyacımız var!

İman! İlim! Sabır...!

-Milyonlarca insan evinden zorla çıkartıldı, tehcir edildi, aç bırakıldı...

Peki, daha nereye kadar?

Aradan üç yıl geçiyor ve olaylar hızla büyümeye devam ediyordu, ama artık o kararı almanın zamanı gelmişti. İstanbul, İslam'ın son kalesi, geleceğin tek umudu, davaların bittiği yer.

Sadece muvakkat bir süreydi, eğitim bitince geri dönecektik, ama çok uzadı, bitmedi.

Şam şehrinde son saatlerim, hüznlerim anlatılmaz, daha ayrılmadan iştihak beni bırakmıyordu.

Lübnan'ın başkenti Beyrut'a gitmek için hazırlanıyorduk, sabah vakti ile beraber yola çıktık.

İçimde hem bir üzüntü hem de bir ferah doğuyor. Anlatamıyorum!

Oradan uçak ile hayatımın ilk yolculuğunu yaptım.

Gördüklerime inanmakta zorluk çekiyordum. Son hilafet merkezi bu kutsal topraklara geldim.

Gurbetin olmadığı, insanların uyum içerisinde hayat sürdüğü bu şehre ilk adımlarımı attım, yeni bir umut doğdu içimde, bir sevinç geldi, hayallerimin gerçekleştiğine şahit oldum.

Çok iyi dostlarla karşılaştım, hep yardım ettiler, sahip çıktılar. Öğretmenlerim, sınıf arkadaşlarım, çoğu beni sever.

Olaydan yaklaşık beş yıl sonra artık eski hayatımı geride bırakıp yeni hayaller kurmaya başladım.

KİME KALMIŞ

Ne kadar boş ne kadar yalanmış,
Çoğunun derdi mal mülk paraymış.
Hep bir savaş hiç yok barış,
Kaybedilen topraklar karış karış.

Savaşanlar oldu kahr-u perişan,
Ellerindeki nimetler oldu ziyan.
Çok önem verdiler dünyalık işlere,
Bilmezler ki durmaz akar zaman.

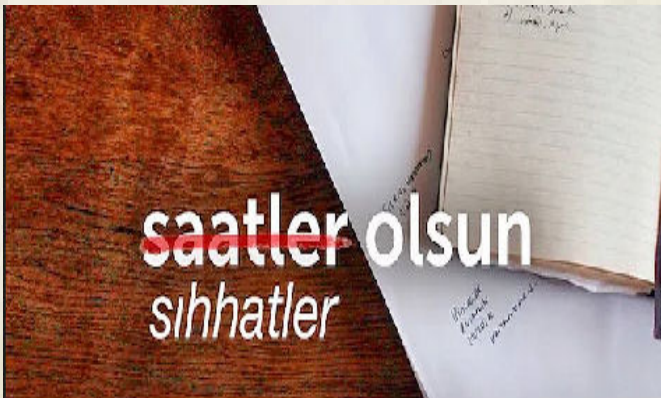
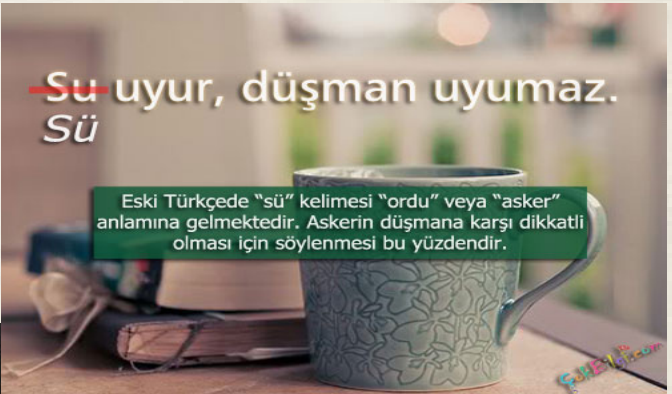
Güçlüler kurmuş ise hakimiyetini,
Zayıfların dillerinde Rablerine tevbeleri.
Onlar unutmuş olsa da ahireti,
Dilinden düşürme sen kelime-i şehadeti.

Kalpler nasır tutmuş olsa da savaştan,
Daha iyisi var mıdır barıştan,
Selamını al sana karşı çıkandan.
Çek kurtar kardeşlerini şu yalan dünyadan.

Ferhat Çiftçi

“Sular hep aktı geçti
Kurudu vakti geçti
Dünya bir penceredir
Her gelen baktı geçti”

YANLIŞ BİLDİĞİMİZ ATASÖZLERİ VE DEYİMLER

Umut Bunulday

REİS BEY'İ İZLERKEN

YAZAN: Necip Fazıl KISAKÜREK

TÜR: Dram

SÜRE: 180 dakika / İki perde

DÜZEY: Yetişkin

SAHNE: Ümraniye Sahnesi

YÖNETMEN: Şükrü TÜREN

YARDIMCI YÖNETMEN: Ümran İNCEOĞ-
LU

DRAMATURG: Hilmi Zafer ŞAHİN

SAHNE TASARIMI: Sebahat ÇOLAKOĞLU

GÖRSEL TASARIMI: Genco DEMİRER

MÜZİK: Deniz NOYAN

IŞIK: Şükrü TÜREN

KONU: Yasalara bağlılığı kadar, kararların-
da da acımasız keskin bir yargıcın, genç ve
masum bir adam için verdiği idam kararını
uygulaması sonrası kararın yanlış olduğunu
öğrenmesi, onun yaşama ve toplumsal, insani,
vicdani değerlere bakış açısını değiştirir. İçten
içe pişmanlık ile merhamet duygusu besler ve
insanlara benimsetmeye çalışır.

İstanbul Nişantaşı'nda zengin ve yaşlı bir
kadın öldürülmüştür. Aleyhinde türlü deliller
olduğu, kumarbaz ve uyuşturucu bağımlısı
oğlu cinayet suçuyla tutuklanır. Reis Bey adın-
daki insani duygularını kaybetmiş bir yargıç,
tanıkların ifadesiyle de masum adamı idam
eder.

Asıl katil teslim olunca yargıç, hayatının en
büyük hatasını yaptığını fark eder. O vakte ka-
dar katı ve merhametsiz olan Reis Bey, emek-
liye ayrılır. Artık kesin delillerin bile yetersiz
kaldığını düşünüyor, olaylara merhamet,
acıma ve anlayış gibi farklı açılardan bakmayı
öğrenmiştir.

Emekliye ayrılınca aldığı ikramiyeyi astırdığı masum gencin dadısına verir. Eski suçluların arasına karışarak
onları iyi birer birey yapmak ister. Gittiği kumarhanede etkileyici bir konuşma yapan ve iyiliği savunacak, aşı-
layacak bir iyilik çetesi kurar. Herkesin bıçaklarını ve tabancalarını toplamıştır ki kumarhane polisler tarafın-
dan baskına uğrar. Kumarhane sahibi Reis Bey'in üstüne gizlice bir paket eroini cebine koyar. Birçok silahla
ve bir paket eroinle yakalanan Reis Bey hapse düşer.

Mahkeme günü kumarhane sahibi dahil herkese konuşmalarıyla iyilik, merhamet, acıma ve vicdani duy-
gular aşılar. Suçunu itiraf eden kumarhane sahibi Reis Bey'den af diler. Affı kabul eden Reis Bey'in beraatına
karar verilir. Oyunu keyifle izledim ve beğendim. Verdiği mesajlar çok anlamlı ve düşündürücü. Reis Bey'i
önce katı halinden dolayı sevdirmiyor, pişmanlığından doğan merhamet acısı ve konuşmaları ile çok samimi
biri haline getiriyor Necip Fazıl Kısakürek.

Adalet, insanın en güçlü duygularından birisidir ve her insanın içinde bir avukat, bir savcı, bir yargıç bu-
lunur. Hayatta bunlardan biri olunur, suç ya savunulur ya yargılanır. Verilen karar yanlış ise yine savunur,
suçlar, ahkam keser. Ya bu kişi verdiği kararlar hayatın doğal akışını bozduysa?

Necip Fazıl, yargıcın göz ardı ettiği insani duygularıyla yargı-birey ilişkisine eleştirel bir bakış açısı getiriyor.

Mustafa YAVUZ

Güzel Cevap Vermek Sanatı

Bir Rus generali, Şeyh Şâmil'in iştahını abartarak "Beni yemenizden korkuyorum" deyince, Şeyh Şâmil:
- Boşuna korkmayın efendi, demiş. Bizim dinimizde domuz eti yemek haramdır.

Bir toplantıda bir genç M. Akif'i küçük düşürmek için:

-Affedersiniz, siz baytar mısınız?

M. Akif hiç istifini bozmadan cevaplamış:

-Evet, bir yeriniz mi ağrıyordu?

Kulaklarının büyüklüğü ile ünlü Galileo'ye hasımlarından biri:

-Efendim, kulaklarınız bir insan için büyük değil mi?

Galileo cevaplamış:

-Doğru, benim kulaklarım bir insan için büyük ama, seninkiler bir eşek için fazla küçük sayılmaz mı?

Amerikalı iş adamı, bir Çinli'yle alay ederek sormuş:

- Ölümlerinizi, mezarlarına koyduğunuz piriçleri ne zaman yiyecek?

Çinli, başını kaldırmadan cevap vermiş:

- Sizin ölümlerinizi, koyduğunuz çiçekleri kokladığı zaman.

Harun Reşit, kendisini sık sık ikaz eden Behlül Dâna Hazretlerine:

- Sen kendi işine bak, dermiş. Her koyun kendi bacağından asılır.

Bir gün sarayı pis bir koku kaplamış. Sebebinin araştırıldıklarında, üst kattaki bir odada bacağından asılı bir koyun bulmuşlar. Bu işi yapanı da keşfetmişler tabi ki Behlül...

Halife, kendisini sıkıştırdığında:

- Gördüğünüz gibi, her koyun kendi bacağından asılır efendim, demiş. Fakat etrafı kokuttuğu için, herkesi rahatsız eder.

Dünya nimetlerine ehemmiyet vermeyen yaşayış ve felsefesiyle ünlü filozof Diyojen, bir gün çok dar bir sokakta zenginliğinden başka hiçbir şeyi olmayan kibirli bir adamla karşılaşır. İkisinden biri kenara çekilmedikçe geçmek mümkün değildir. Mağrur zengin, hor gördüğü filozofa:

"Ben bir serserinin önünden kenara çekilmem" der.

Diyojen, kenara çekilerek gayet sakin şu karşılığı verir:

"Ben çekilirim."

Mevlâna, müritlerinden biriyle giderken, birkaç köpeğin sarmaş dolaş uyuduklarını görür. Müridi: Güzel bir kardeşlik örneği, der. Keşke insanlar da bunlardan ibret alsın. Mevlâna, tebessüm ederek karşılık verir:

Aralarına bir kemik atıver de gör kardeşliklerini...

Mehmet Akif Ersoy'u ilk devre milletvekilliği sırasında ziyarete gelenler, birtakım idareciler hakkında kanaatini sormuşlar. Şu cevabı vermiş: -Memleketten ümidinizi kesmek istemiyorsanız, büyük adamları yakından tanımayınız.

Bir şemsiye tamircisi, yazmış olduğu şiirlerini incelemesi için Şekspir'e gönderdiğinde, ünlü yazarın cevabı şu olur: -Dostum, siz şemsiye yapın, hep şemsiye yapın, sadece şemsiye yapın.

Bir sohbet sırasında, Ârif Nihat Asya'ya:

-Eğilir, bükülür, katlanır ve istenilen şekle kolayca sokulur bir cam keşfedilmiş, derler.

Ârif Nihat, şöyle cevap verir:

- Desenize, eninde sonunda camı da kendimize ben-zettik!

Bir mecliste Ahmet Haşim'in Akşam şiiri okunuyordu:

"Akşam, yine akşam, yine akşam
Göllerde bu dem bir kamış olsam..."

Mecliste bulunanlardan biri atılır:

-- Bu da nasıl şiir? Kamış olmak da ne demek? İnsan, kamış olur mu?

Halit Fahri cevap verdi:

-- İnsan elbette kamış olur. Bir çoğumuz odun (!) oluyor, birimiz de kamış olsun.

Üstad Necip Fazıl'a bir konferans sırasında Cezayirli bir genç sorar:

-Osmanlı emperyalist değil miydi? Cevap dikkate sayandır:

-Evladım eğer Osmanlı emperyalist olsaydı şu anda bu soruyu Fransızca değil Türkçe sorardın.

Necip Fazıl bir konferansında isim vermeden gazetelerin tenkidini yapıyormuş. Fakat o şekilde açık konuşuyormuş ki, bu işlerle çok az ilgili olan dahi hangi gazeteden söz edildiğini anlarmış Dinleyenlerden biri hatibin sözünü keserek:

Hangi gazeteden bahsediyorsunuz?

Necip Fazıl sorar: -Siz ne iş yapıyorsunuz? -Keresteci-yim. -Belli, otur!

Necip Fazıl vapurla Karaköy'e geçerken, yanına biri yaklaşır: "Üstad" diye sormuş:

"Peygamberlere ne diye gerek duyuldu, biz kendimiz yolumuzu bulabilirdik.

"N. Fazıl, okuduğu kitaptan başını kaldırmadan:

"Ne diye vapura bindin ki, yüzerek geçsene karşıya" cevabını vermiş.

Sahaf Yazıları

BİR SAHAFI OKUMAK

Kaç sahaf geldi geçti onun gölgesinden; kaç öğrenci, kaç kedi geçti bilinmez. Devasa, yaşlanmış, kırışmış kuru gövdesiyle o meşhur çınar ağacı karşıladı bizi kapıda. Hoş geldiniz dercesine birkaç yaprağını başıma omzuma döküverdi. Tunç rengi, kızarmış, kurumuş ve tam anlamıyla sonbahar kokan yapraklarını. Hoş bulduk diyerek baktım ağaca oda bana baktı sanırım. Söylenecek çok söz, dinlenecek çok hikâye vardı fakat vakit dardı.

Çınardan ayrılmak zor oldu ama kediler beni çağırınca iştirak etme mecburiyetinde kaldım. Heykelin yanına sokulmuş beni bekliyordu kedicik. Müteferrika'nın heykeli, İbrahim Müteferrika'nın. Başımı kaldırıp süzdüm heykeli. Ardından detaylıca inceledim. Yüzünde bir his vardı Paşamın. Hicran vardı, çarşıdan ayrılışından beri yüzünde kalmış bir maske gibi. Gam vardı yüzünde. Yaşlanmıştı İbrahim Paşa, çok yaşlanmıştı en son gördüğümünden bu yana. Biraz kızmış bana sanırım, "Arayı bu kadar uzatma" der gibi baktı gözlerimin içine. Bühtan. Daha geçen hafta buradaydım. Müsaade istedim Müteferrika'dan çarşığı dolaşmak için.

Sahaflar... Kimisi kapısının önünü süpürüyor çınarlara kızarak, kimisi kedilere su veriyor, kimisi rafların tozunu alıyordu. Her zaman gittiğim sahafın yanına vardığımda elinde kalınca bir kitapla karşıladı beni yaşlı sahafım. Yüzündeki bedia unutulacak gibi değildi lakin içi kan ağlıyordu. Bilmem ki belki kendine kıziyordu, belki yazarlara, belki okurlara. Sanırım bu sitemi daha çok okurlaraydı, daha doğrusu okumazlara.

Zamanenin okumayışından şikayetçiydi benim yaşlı sahafım. "Gençler mürekkebin, kâğıdın kokusunu alsalar, bir daha okumayı bırakamazlar." Bana kalırsa da haklıydı bu şikayetinde, yerden göğe kadar haklıydı. Kendini bir ekrana, odaya, eve kitlemiş, hayattan bihaberler. Bırakın kitabı, ağaca dahi dokunmayan bir gençlik. Ağaca çıkmayan, çıkıp da düşmeyen bir gençlik. Okumak... Kitap okumak öyledir ki bir başlayınca sarmal bir virüs gibi sarıverir dimağını insanın. Sahafların bu veciz sözü bir mih gibi çakıldı beynime çarşıdan ayrılınca dek çıkmadı aklımdan.

Emirhan İPEK

Renksiz Sayfalar

Sahaflar çarşısının girişinde iki ağacın arasına asılmış dev Türk bayrağı karşılar kitap severleri, sahaf-
ların hayat hikayelerini anlatır. Kitap sayfaları çevrildikçe bir koku gelir burnuna, o sevdirensane kitapla yaşamayı. Türk bayrağına yağın yağmur kızıl renge bürür çarşığı, yansır al bayrağın kan kırmızı rengi göz bebeklerine. Sahaflarınsa yüzleri güler ama gözleri mezar taşı. Yaşanmışlıkları vardır çarşıda; dostları, sevgilileri, üzüntüleri, sevinçleri yıllar geçtikçe kaybolmuştur unutilan kitaplar gibi. Geleceğe ışık tutar oradaki sahaflar, kaybolmuş kültürü geri getirmek için yaşarlar. Kazandıklarını harcamazlar kıyafete, eve, arabaya. Kitaplardır onların oksijeni, her nefeste yeniden başlarlar yeni bir kitaba. Yaşlanmazlar onlar, kirlenmezler ne kadar tozlu olursa olsun kitap kapağı, bilirler ki içi hazinedir.

Kitaplar zaman ve mekândan bağımsız yolculuklara çıkarır insanı. Her kitap yeni bir dünyaya açılan kapıdır, ulaşamadığı derinliklere, varamadıkları yerlere götürür okuyucuyu. Önce el yordamıyla başlar bu yolculuk. Kelimelerin, cümlelerin arasında kaybolan el satırların arasında gezindikçe yavaş yavaş sezinler yolunu. Yolculuk devam ettikçe kapalı gözler açılır ışık gözlerden ruha sızmaya başlar. Artık el yalnız değildir yolculuğunda göz ve kalp, akıl ve fikirle birleşir. Böylece sayfaları boş kitaba benzeyen insan okudukça kapılardan geçer, eşikleri atlar ve keşiflere başlar. Bunlar sadece dış dünyaya ait kavrayışlar değil, asıl insanın benliğinde yaptığı keşiflerdir, algı açılmalarıdır. Kitaplarla ilişkisi artan hemhal olan insan yaşadıkça doldurur sayfaları, geçmişle gelecek arasındaki ince çizgide durur. Bu ince çizgide geçmişin tüm yükünün yanında o kitabı daha önce tutmuş, okumuş insanların ruhları da durur.

Bir kitaba dokunduğunuzda sizin boş renksiz kendi kitabınızın sayfaları da renklenmeye, canlanmaya, umut dolmaya başlar. Kim bilir başka bir evrende, zaman ve mekânın sessiz yoldaşı kitaplarla, sahaflarla huzurlu, tanıdık bir gülümseme dolaşır aranızda.

Enes SİNOĞLU

KİTAPLARLA YOLCULUK

Anlatır sahafların gözleri çarşıdaki o kitap sevgisini. Bir sahaf için kitap, sanki bulunmaz bir mücevherdir. Bazı kitap dükkanlarında tarih kokan kitaplar, bazı dükkanlarda ise huzur verici müzikler vardır. Sahaf ne demek diye soracak olursanız: orada sahaf demek sadece kitap alıp satan kişi demek değildir, aynı zamanda sevgisini ve mutluluğunu dağıtabilen kişi demektir. Acılarını, sevinçlerini, üzüntülerini, mutluluklarını sığdırırlar kitapların içine. Sahaflar güneş doğunca açarlar dükkanlarını. Kitap sayfaları çevrildikçe çıkan hışırtılı huzur veren ses gün batımına kadar devam eder. Kapanır çarşı, gece boyu bekler yarını, çünkü güneş aydan daha güzel, daha kalabalık. Güneş tekrar doğduğunda ise kitap raflarındaki o mutluluk ve huzur veren eserler ile karşılaşsınız. Mehmet Akif, Orhan Pamuk, Kemal Tahir ve daha birçok yazar ve onların eserleri ile doludur raflar. Kimi kitapçıların raflarında ise milli şairlerimiz yerine yabancı şairlerin kitapları, yeni basılmış kitaplar ve test kitapları yer almaktadır ama hangi kitapçıya giderseniz gidin yaşanmışlık vardır o raflarda. Sahafların müdavimleri biraz da o yaşanmışlıkların tutkunu değiller midir?

Sahaflara giden insanlar sadece kitap almaya gitmezler. Bazı insanlar sırf oradaki sahaflarla sohbet etmek için giderler. Orda sohbet vakit öldüren bir meşgale değil; zamanı dolduran, genişleten, yücelten bir haz saatidir. Onlardan yeni bir yaşam dersi ya da kitaplarla birlikte tutunabilecekleri dal ararlar. Uzaklara bakmazlar, kitapların içerisinde kaybolup uzun bir yolculuğa çıkarlar. Sığdırırlar acılarını, kederlerini, üzüntülerini sayfalara. Geçmişlerini gömerler kitapların içine, söyleyemediklerini anlatamadıklarını. Duymak istediklerini söylerler. Unuturlar kitap sayfalarında yaşadıklarını biriktirirler hafızalarında, gözbebeklerine yansıtırlar kitabı. Sadece okumak değildir, kitap konuşmaktır kelimelerle, cümlelerle. Ne kitap sadece kitaptır ne de sahaf sadece kitap satıcısı. Orda dünyalar buluşur, kaynaşır.

Ceyhun ALTUNTAŞ

Sahaflar Çarşısı'na Dair ...

Pek de büyük olmayan, adı gibi zarif bir tabela karşıladı beni. Oyma bir taşın üzerinde "Sahaflar Çarşısı" yazıyordu. Attığım ilk adımda, her bir dalı tarihin dilsiz tanığı olan ağaçların yere düşen yapraklarını duydum. Duydum diyorum, çünkü en güzel zamanda gezdim orayı, yani bir sonbahar sabahı. Anılarını hiçe sayarcasına çiğneyerek geçtim hepsini. Etrafıma bakındım, küçük küçük dükkânlarda dolu dolu kitaplar duruyordu. Anlayamadığım, bu çarşının değerinin yalnızca Osmanlı Döneminde mi var olmasıydı? Yahut buraya bu değeri katan, bize verilmeye çalışılan "Dış güzellik ilk sözü, iç güzellik son sözü söyler." mesajı mıydı? Soldan başlayarak dükkânları sırayla izleyip, fotoğraflarını çekmeye başladım. Gözümü vizörden, işaret parmağımı da deklanşörden ayırmadan izlemeye koyuldum. Kamerayı yavaş yavaş oynatırken, gözüme bir çift göz takıldı. Kameramın zomunu düşürdüm ve karşımdaki yüzü seçmeye çalıştım, tanıyamadım. Tanışmak için yanına gittim ve tanıdığım, iki elin parmaklarını geçmeyecek sayıda güzel adamın arasına aldım onu. Sahaflar Çarşısı'nın defterini açtı gözümün önünde. Kabı eskimiş, kimi sayfaları yırtık. Düşündüm "Acaba ne çıkar ki şu defterden?" Yazarların, sahafların mürekkebinden damlamış sözler tam karşımda duruyordu kapağı çevirdiğinde. Yine bir hataya düşmüştüm ve yine o söz aklıma gelmişti "Dış güzellik ilk sözü, iç güzellik son sözü söyler." Son sözünü yüzüme çarpa çarpa vurmuştu.

Anlatılarına devam ediyordu Turan abi, gözümde canlandırı canlandırı: "Buradakiler gerçek sahaflar değil. Burası yandıktan sonra onlarca sahaf uğramadı buralara. Devlet de yolda bir şeyler satan adamı tutup buraya kitap satmaya getirmiş." "Sen abi?" dedim, "Ben yıllardır buradayım" dedi. İşaret parmağını oğluna doğrulttu "Benden sonra da o."

Fotoğraf çektirip çıktım oradan. Saatime baktım, hâlâ zamanım vardı. Her dükkâna girdim, kitaplarına göz attım. Çoğu birbirinden farklı kitaplar. Ne kadar test kitabı da doldurmuş olsalar, bu çarşı hâlâ sahafların çarşısıydı, kültürün beşiği. Geri dönerken, o koca ağaçların da önünde saygıyla eğildim. Af diledim yapraklarına sertçe bastığım için. Üzmedi o da beni. Mutlu ayırdı oradan. Bu yazıyı bana yazdırmasalardı eğer, belki de hiç tadamayacaktım bu hazzı. Oradan bana kalan hatırıysa, Turan abiyle çektiğim son fotoğrafı...

Mehmet Akif KARA

Hayal Sözlüğü

“Kelimeler, kelimeler albayım, bazı anlamlara gelmiyor”

Oğuz Atay- Tehlikeli Oyunlar

BULUT: Hayallerimi yeşerten kaynak (Ali Haydar Yılmaz)

OKYANUS: Boğulduğum gözlerin (Emirhan İpek)

PARA: Seni bana çeken beni sana iten mıknatıs (Emirhan İpek)

DUVAR: Gizliliğimi koruyan nesne (Abdulkadir Demir)

YAĞMUR: Hayallerimin ıslandığı su (Abdulkadir Demir)

GÖKYÜZÜ: Senin o güzel gözlerini hatırladığım masmavi yer (Berat Gündüz)

AŞK: Sana kanıp hayatımı mahvettiğim bir hayal (Berat Gündüz)

ÖMÜR: Birlikte yaşadığımız her dakika (Hakan Can Azaklı)

DOLUNAY: Mutluluğun habercisi (Hakan Can Azaklı)

OKYANUS: Sesiyle, görünüşüyle, gizemiyle, dertlerin dermanı (Bilal Melih Çandur)

KİTAP: Görüşümle kısıtlamak yerine hayalimle buluşmayı sağlayan (Bilal Melih Çandur)

TENEFÜS: Ferahlatan zaman aralığı (Hasan Can Yuyucu)

ŞARKI: Ruh halime göre değişiklik gösteren melodi (Hasan Can Yuyucu)

DUVAR: Geçidi olmayan yer (Kerim Kaygusuz)

UÇURUM: Kararsızlık (Kerim Kaygusuz)

ANNE: Hayata tutunmamızı sağlayan eşsiz varlık (Ali Haydar Yılmaz)

OKYANUS: Sıkıntıları içine akıttığım çukur (Ali Haydar Yılmaz)

AYNA: Görmek istemediğimi gösteren tek şey (Emirhan İpek)

KARDAN ADAM: Yılda bir kez kapımı çalan, hüznümü çalan şey (Emirhan İpek)

AŞK: Hayallerim (Abdulkadir Demir)

GÖKKUŞAĞI: Hayallerimin içinden kaydığı salıncak (Abdulkadir Demir)

UÇURUM: Geçmişte yaptığım hataların son noktası (Berat Gündüz)

GECE: Senden korktuğum gibi korktuğum ıssızlık (Berat Gündüz)

MEMLEKET: Kokusuna kurban olduğum yer (Hakan Can Azaklı)

NEFES: Yaşam sebebim olan kişi (Hakan Can Azaklı)

AŞK: Hayatım boyunca rastladığım ama karşılık bulamadığın içten içe insanı kemiren ama dışarı çıkmayan bir hastalık (Bilal Melih Çandur)

HAYAL: İnsanın hep düşündüğü hiç gerçekleşmeyen şey (Bilal Melih Çandur)

GÖKKUŞAĞI: Sağanağın ardındaki güzellik (Hasan Can Yuyucu)

YAĞMUR: Bazen gözyaşı, bazen huzur (Hasan Can Yuyucu)

GECE: Acılarımızın derinleştiği nokta (Kerim Kaygusuz)

KİTAP: Hayattan bağlarımı koparan en güzel şey (Kerim Kaygusuz)

İNSAN: Yaratılmışların en üstünü (Ali Haydar Yılmaz)

KİTAP: Hayallerime dokunma şansı veren şey (Ali Haydar Yılmaz)

KULAKLIK: Ruhumu doyurduğum tabağım (Emirhan İpek)

AYRILIK: Hayallerimin çöküşü (Abdulkadir Demir)

Karikatürlerle Deyimlerimiz ve Atasözlerimiz

Muhammet Talha CAN

Rehberlik Hikayeleri

KİŞİLİK

Sınıf, öğrencilerin gürültü patırtısıyla sallanırken sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. Sınıfa bir bakış atıp kürsüye geçiyor. Tebeşirle tahtaya kocaman bir (1) rakamı çiziyor. “Bakın” diyor. “Bu, kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey...”
Sonra (1)’in yanına bir (0) koyuyor: “Bu, başarıdır. Başarılı bir kişilik (1)’i (10) yapar”. Bir (0) daha...
“Bu, tecrübedir. (10) iken (100) olursunuz”. Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor: Yetenek... disiplin... sevgi...
Eklenen her yeni (0)’in kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca... Sonra eline silgiyi alıp en baştaki (1)’i siliyor. Geriye bir sürü sıfır kalıyor. Ve Hoca yorumu patlatıyor: “Kişiliğiniz yoksa, öbürleri hiçtir”.
Sınıf, mesajı alıp sessizliğe gömülür...

AZİM

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu çocuk sol kolunu kaybetti. Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karsısındakini sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı.
Çocuk bir gün hocasına “hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek” dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kağıtla geldi kâğıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu. Çocuk çok şaşırды. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, “hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim” Hocası ise “sen sadece hareketi yap” cevabını verdi.
Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibini eledi. Hatta tek hareketle finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok

korktu ama gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve şampiyon oldu.

Sevinçle hocasının yanına koştu ve sordu “hocam nasıl olur anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve şampiyon oldum” Hocası çocuğa baktı ve dedi ki, “senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir.

Ve bir tek savunması vardır o da rakibin sol kolunu tutmak”.

YOLUMUZDAKİ ENGELLER

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak? Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer geldiler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girdiler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirdi. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu. Sonunda bir köylü çıkageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sırtındaki küfeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarıldı ve ıkına sıkına itmeye başladı. Sonunda kan ter içinde kaldı ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereydi ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu gördü. Açtı. Kese altın doluydu. Bir de kralın notu vardı içinde.

Eren DİRİL

Öğrencilerimizin Kaleminden

Masmavi

Hiç kuşkusuz mavidir hürriyetin abidesi. Kim-
senin çekerek aşağı indiremediği, çelme takıp
düşüremediği uçsuz bucaksız gökyüzünde gör-
düm bven hürriyeti. Hep en tepede, kimsenin
uzanıp erişemediği, lakin gözlerini ayıramadığı
gökyüzü, hürriyet.

Okyanusun dibinde, mavinin en koyu tonunda
farkına vardım hürriyetin. Kulaçlarla, karışlarla
ifade edilemeyecek masmavi denizlerin her gün
her gece göz göze geldiği, bakiştığı gökyüzüyle
arasında sıkışıp kalmak acziyetimizi yüzümüze
vuruyor. İşte bu yüzden maviyim ben. Bu yüz-
den masmaviyim.

Bir nefestir mavi. Göğsümün daraldığı anda
gözlerimi çevirdiğim semada fark ettiğim engin-
liktir. Tüm sıkıntıların üzerime dört nala geldiği,
beni boğmak üzere oldukları anda hatırıma
gelen okyanus mavisinin yüreğimi feraha kavu-
şturmasıdır. Bence budur hürriyet.

Emirhan İPEK

Kayıp Cümleler

Yalnız ölmeyeceğim, kapatacağım gözlerimi;
aklıma gelecek sesler. Önce yutkunacağım, sonra
ağlamaktan kızarmış göz kapaklarım açılacak,
görmek istediklerimi göremeyeceğim. Aklıma
gelecek yalnızlığım, hatırlayacağım gözlerinin
rengini. Beni benden alan buğulu bakışın karşıla-
yacak beni ufukta. Bittiğini anlayacağım hayatın.
Gidecek çiçek kokuları burnumdan. Uçan martı-
ları, şehrin kalabalığı içindeki kimsesiz çocukları
hatırlayacağım. Onlardan öğrenir insan, yüzleri
gülümser, ama gözleri mezar taşı. Belki bu derde
bir deva bulunur kim bilir, sonra kapanır gözle-
rim, hasret çöker ardından, yalnızlığımın tırman-
dığı yokuştan umutlar yuvarlanır.

Enes SİNOĞLU

Zamanın Katli

İnsanın zamanını katleden bir tür veba düşünün. Öyle ki ilk başlarda insanın birkaç saniyesini,
ardından dakikalarını en sonunda saatlerini ağaçları kökleriyle söken kasırga gibi emiyor. Sosyalleş-
mek amacıyla adım başında 'sosyal paylaşım siteleri' insanı öncelikle toplumun temel yapıtaşı olan
ailesinden ayrı koyuyor. Bilakis insanı asosyal bir hale getiriyor. Eşref-i mahlukatın dimağına sirayet
eden bu veba onu hayvandan beter bir
Özellikle ailenin genç bireyleri odala-
diğer aile fertleri de bu handikaba
olarak adlandırmamakta bir neden
telefon, bilgisayar başında geçirmekte
ailesinden hatta bizzat kendisinden alı-

Bana kalırsa insa-
kurtaracak olan aşka,
ayırılmalı bilahare

hale, herkesten uzak bir canlı haline getiriyor.
rına kapanıp saatlerce de çıkmaz olunca
dahil değilse onu 'arka odadaki canavar'
görmüyor. Öyle ki gençler saatlerini
hiçbir beis görmüyor. İnsanı dininden,
koyan bu vebayı çok geç fark ediyoruz.
nın yaşamını sıradanlaşmaktan
sevgiye daha çok vakit
bunlarla yaşanmalı.

Emirhan
İPEK

Osmanlı Yaşamının İncelikleri

Osmanlı sokaklarında dolaşırken evlerin camlarını çeşitli renklerde süsleyen çiçekler görülürdü. Görüntüdeki güzellik kadar verdiği mana da bir o kadar inceydi. Camlarda görülen sarı renkteki çiçeğin manası bu evde hasta var, sokaktan geçenler sakın yüksek sesle konuşmayın hastayı rahatsız etmeyin, camda kırmızı çiçek var ise bu evde genç bir kız var sokaktan geçen beyler sakın uygunsuz laflar edip de bu hanımı mahcup etmeyin demektir.

Osmanlı ziyaretlerinde eve gelen misafirlerin ayakkabıları ev sahipleri tarafından içeri doğru çevrilirse misafirlüğünüzden çok hoşnut kaldık demek oluyordu.

Misafire ikram edilen kahve ve beraberindeki su bir mesaj taşırdı. Eğer misafir ilk olarak eline kahveyi alırsa tok, suyu alırsa aç olduğu anlaşıldı. Ev sahibi misafirin aç olduğunu anlarsa nazikçe sofrayı kurar misafirin karnını doyururdu.

Osmanlı aile yaşantısında sofra adabı da bir o kadar dikkat edilen bir özellikti. Hiç kimse ayakta yemek yemezdi. Aile büyükleri yemeğe başlarken herkese hatırlatmak için sesli bir biçimde besmele çeker yemek bittikten sonra ise "Hayırların fethi, şerlerin defi" için Fatiha okunurdu.

Komşunun acısına ortak olmak da bir o kadar önemliydi. Mahallede bir ölüm yaşandığı zaman cenaze evine on gün boyunca yemek yollanırdı. Ve cenaze evine saygıdan yüksek sesle konuşulmaz, gülünmez ve eğlenilmezdi.

Senden Bir Şey Olmaz

Bazen başarıya ulaşmamız için pek çok kez denememiz ve reddedilmemiz gerekebilir. Başarısızlıkların bizi yolumuzdan alıkoymaması gerektiğini bize anlatan pek çok hikâye var.

Şarkıcı- Besteci- Söz Yazarı: İlk şarkısı sadece 50 tane satmış onu da sadece tanıdıktan sonra tanıdıkları almış. Müzik şirketleri “Senden bir şey olmaz” diyerek onu sürekli geri çevirmişlerdir.

Tiyatro Oyuncusu- Yazar – Film Yönetmeni: Ferhan Şensoy (tiyatrocusu, yazar) da dahil en az 20 kişi ona “senden tiyatrocusu olmaz” demiş.

Şarkıcı- Oyuncu - Film Yönetmeni: İlkokul yönetmeni her şarkı söylediğinde onu susturup “Sesin kapı gıcirtısı gibi senden türkücü olmaz” dermiş.

Otomobil üreticisi: İlk otomobilini yapmak için bankadan kredi istediğinde reddedilmiş. Ona “otomobil ancak geçici bir moda olabilir” demişler. Beş kez iflas etmiş.(Yabancı)

İçecek üreticisi: Çıkardığı içecek ilk yıl sadece 400 tane satmış.(Yabancı)

Futbolcu – Teknik Direktör: İlk kez 15 yaşında forma giyinmiş. 4 ay bekledikten sonra “sen bundan sonra yalnızca okuluna devam et” deyip evine yollamışlar.

Basketbol Oyuncusu: Lise 2’de girdiği okul basketbol takımından boyu kısa olduğu için çıkarılmış.(Yabancı)

Otomobil Üreticisi: Mühendis olarak başvurduğu Toyota şirketi tarafından reddedilmiş.(Yabancı)

Bilim Adamı: 4 yaşına kadar konuşmadığı ve 7 yaşında okuyamadığı için öğretmenleri ile ailesi onun zihinsel özürlü olduğunu düşünmüş. En sonunda okuldan atılmış ve başvurduğu okula alınmamış.(Yabancı)

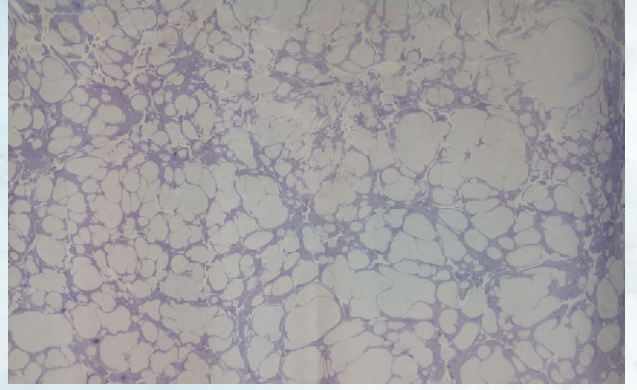
Bilim Adamı: Öğretmenleri onun için “Öğrenemeyecek kadar aptal” demişler. İlk iki işinden yeterince üretken olmadığı için atılmış.(Yabancı)

Besteci: Beste yapmayı çok sevdiği halde öğretmeni onu umutsuz vaka olarak görerek onun asla iyi bir kemancı ve besteci olamayacağını söylemiş.(Yabancı)

M.Fatih Çağdaş

Ebrularımız

Ayşe SALCI

Zafer Alperen ÇALIŞKAN

TÜRKÇESİ VARKEN

Dil, bir milletin bel kemiğidir. Dilini kaybeden milletler, millî benliklerini de kaybedeceklerinden, Türkçenin en doğru - güzel biçim-de kullanılması üzerimize düşen bir vazifedir.

Atatürk ise bu durumu şu şekilde açıklamaktadır;

"Ülkesini, yüksek istiklalini korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır"

Atatürk bu sözünde;

Bağımsızlığın, sadece siyasi ve ekonomik anlamda değil kültürel anlamda da gerekli olduğunu, ancak Türk dili içerisindeki yabancı dillere ait kelimelerin dilimizi yozlaştırdığını vurgulamıştır.

Yabancı dillerden dilimize alınan sözcükler iki yönlüdür:

Bunlardan birincisi "özentî" alıntıları, diğeri ise "zorunlu" alıntılardır.

Zorunlu alıntılar genellikle bilimsel, teknolojik gelişmelere bağlı olarak ortaya çıkan, bazı eşya, terim ve kavramları karşılamak üzere dilimizde eksikliğini hissettiğimiz sözcükleri başka dillerden alarak karşılamaktır.

Özenti alıntılarına gelince, bunlar üzerimizde büyük baskı ve etkisini hissettiğimiz emperyalist güçlerin kendi millî değerlerini başka milletlere benimsetmek amacıyla ortaya çıkardıkları düşünce akımlarından etkilenen, genellikle Türk gençlerinin dilimizde kullanılan sözcüğü karşılayacak en az bir kelime bulunduğu hâlde, o sözcüğün yabancı kökenlisini kullanmasıdır.

Şair Yusuf YANÇ bir şiirinde bu durumu özetliyor ve Türkçe kelimelerin önemini vurguluyor. "Karamanoğlu Mehmed Bey'i Arıyorum" şiirinden alıntılar:

Nutkum tutuldu, şaşkırdım, merak ettim,
Dolandığınız yerlerdeki Türkçe olmayan isimlere,
Gördüklerine, duyduklarına üzüleniniz var mı?

Dükkanın store, bakkalın market, torbasının poşet,
Mağazanın süper, hiper, gros market,
Ucuzluğun damping olduğuna kananınız var mı?

Bırakın eli, özün bile seyreğ uğradığı,
Beldelerin girişinde welcome,
Çıkışında goodbye okuyanınız var mı?

Toprağımızı, bayrağımızı, inancımızı çaldırmayalım derken,
Dilimizin çalındığını, talan edildiğini,
Özün el diline özendiğine içiniz yananınız var mı?

Yabancı - Türkçesi

Selfie - Özçekim
Online - Çevrimiçi
Kriter - Ölçüt
Dizayn - Tasarım
Global - Küresel
Versiyon - Sürüm, Uyarlama
Ekstra - Fazladan
Döküman - Belge
İmitasyon - Taklit
Absürt - Saçma
Laptop - Dizüstü bilgisayar
Full - Tam, Dolu
E-Mail - E-Posta
Center - Merkez
Relax Olmak - Rahatlamak
CV - Özgeçmiş
Okey - Tamam
Komünikasyon - İletişim
Spontane - Kendiliğinden
Link - Bağlantı
Bodyguard - Koruma
Departman - Bölüm
Part-Time - Yarı Zamanlı
Full-Time - Tam Gün
Finish - Bitiş, Varış
Ambiyans - Hava, Ortam
Anons Etmek - Duyurmak
İllegal - Yasadışı
Trend - Eğilim
Drone - Uçangöz
Provoke Etmek - Kışkırtmak
Store - Dükkan
Cevap - Yanıt
Sembol - Simge
Kampüs - Yerleşke

TÜRKÇESİ VARKEN

Taner Akbaş

BİR NAİF
KALEM

Oğuz Atay

En tehlikeli keli-
me **ama**'dır.
Önceden söylenen
her söylemi veya
kelimeyi öldürür!

Hayatı

"Bir kitap okudum hayatım değişti." sözünü gerçeğe dönüştürmüş bir kalem, bu topraklardan çıkararak tutunamamayı anlatmış, yazmak için yaşamış bir yazar, Oğuz Atay.

Oğuz Atay, 12 Ekim 1934 tarihinde Kastamonu'da dünyaya geldi. 1951 senesinde Ankara Maarif Koleji'ni bitiren Atay, mezuniyetinin ardından babasının zoruyla olsa da İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) İnşaat Fakültesi Bölümü'nde okumaya başladı.

Mezun olduktan sonra evlendi ve bir iş kurdu. Ama işyeri batmıştı ve eşinden ayrılmıştı. Sonrasında Tutunamayanlar'ı yazmaya başladı. Ve 1970'de TRT Roman Ödülünü kazandı. Sonrasında Tehlikeli Oyunlar, Bir Bilim Adamının Romanı'nı yazdı. O sırada da İTÜ'ye profesörlük için başvurmuştu. Ama beyinde bir tümör büyüyordu. Ve tümör ameliyatla alınmayacak bir yerdeydi. 13 Aralık 1977 vefat etti. Hayatta olduğu sırada hiçbir kitabı 2.kez basılmamıştı, ama vefatından sonra kitapları çok ilgi görmeye başlamıştı.

Tutunamayanlar Üzerine

Tutunamayanlar, kendi hayatı içinde kaybolup giden bir karakter barındırıyor. Küçük burjuva dünyasındaki her şeyi özümsemiş gibi, ta ki çocukluk arkadaşı olan Selim'in intiharına kadar...

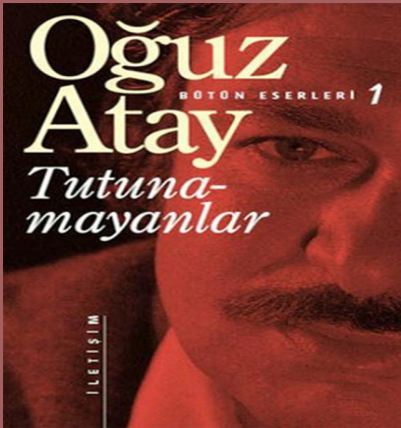
Aslında Oğuz Atay'ın Tutunamayanlar isimli romanında ki asıl amacı "Acı anlatılabilir mi?" sorusuydu. Ve bunu insanların diline düşmeden, alay konusu olmadan, ajite etmeden anlatabilmek mümkün müydü?

Çıktığı dönemde çok büyük eleştiriler almıştı. Çünkü eski sisteme dair çok eleştirisi bulunmaktaydı. Diğer yandan ise Türkiye'nin Cumhuriyet ile beraber ortaya koyduğu modernleşme projesinin de çuvalladığını düşünüyordu.

Tutunamayanlar' da entelektüel ve metinsel anlamda çok fazla yüklemeye bulunmaktaydı. Bu yüzden insanlardan "kitapta bütünlük sorunu var, ne bulduysa yazmış" diyerek onu eleştiri yağmuruna tutmuşlardı.

Oğuz Atay'ın dil anlamında da çok fazla eleştirisi vardı. Örneğin, Osmanlı Türkçesini eski buluyor, sevmiyordu. Ama yeni Türkçenin de birazcık yapay olduğunu düşünüyordu.

Bence bu kitabı bu kadar özel kılan şey, insanların gruplaştığı, belli roman tarzlarını benimsediği sırada hiçbirine benzemeyerek hem hepsini eleştirip hem de onlarca eleştiriye dikkate almamasıdır.

...Bir silgi gibi tükendim ben. Başkalarının yaptıklarını silmeye çalıştım. Mürekkeple yazmışlar oysa. Ben kurşun kalem silgisiydim. Azaldığımla kaldım...

Emircan Bakar

Sahaf Yazıları

Şiirli Yalnızlıklar

Fatih'te, Sahaflar Çarşısı'nda bakınırken bir şiir kitapçığı gördüm. Yazarı çok önemli değildi o an, ideolojisini de merak etmedim... Beni çeken kitabın görünümü ve ismi idi. Fazla beklemeden aldım. "YALNIZLAR" adlı kitabın gerçekten de yalnızlık çektiği doğru muydu? Yoksa amaç sadece bir hüzne bakıp ağlamadan haybeye yaşamanın avantajını mı almaktı? Döndüm dolaştım, durdum dolaştım ama artık yazmalıyım. Şiiri değil, şairi değil onu yazmalıyım. Altmış üç sayfada altmış üç yalnızlık göremedim ama elli dört yıldır sahipsiz, eskimiş, neredeyse zamana yenilmiş bir unutulmuşu gördüm. Ekim bin dokuz yüz elli sekizde basılmış, hiçbir okuyucu tarafından incelenmemiş bir şiir kitabı düşünün. Elimde duruyor işte ilk baskısıyla, kim bilir kaç böcek artığı siyah benekleri, tozdan koyu sarıya dönmüş yapraklarıyla...

Büyük bir heyecan ile birbirine yapışık sayfaları, içinde saklanan şiirleri ürkütmeden üst tarafından ayırmaya başlıyorum. Sayfalarına baskıdan sonra sanki hiçbir insan eli değmemiş. Okumaya başlamadan önce kokluyorum ve dile geliyor şiirler. Yirmi beşinci sayfasına kadar her aralığa gül yaprağı serpiştirilmiş. Gülün soluk yaprakları sayfaların rengini almakla yetinmeyip sarıya ve siyaha bürünmüş, yalnızlıkla bakıyor bana. Ama hala damarları kanlı canlı ve sayfalarda bıraktığı izler... Yarım asır öncesinden armağan bu kitap bana.

Armağanımı aldım sakladım. Kim koyduysa gülleri içine kitabın, güller serptim hatırasına. Fikir bir kenara, kimlikler... Yüreğine ses verdim yalnızlığıyla. Sorular sormuştum, tarihe daldım tel zimbaların açtığı delikten. Ortadan ikiye ayrılacakken kaldırdım eski kadrolu yalnızlar rafına. Şimdi dönüp duruyorum, dolaşıp duruyorum sonraki yalnız kitaplara.

Ferhat ÇİFTÇİ

Güzel Rüzgârlar

Bugün her ayrıntısında İstanbul'u yansıtan Sahaflar Çarşısı'nı gezdim. Hani her yörenin kendine özgü insanları olur ya, işte orası da bir yöreydi ve insanların gözlerinde bilginin ve ufkun ışığı parlıyordu. İçeriye adımımı atmamla zamanın sayfalarını sararttığı, içinde bir cevher gizleyen gerçek kitapların kokusu etrafımı sardı bir anda. İlk önce bu kokunun bana doğrudan geldiğine inanamadım çünkü kitap tezgâhlarına baktığımda yığınla lise, üniversite düzeyinde ders kitabıyla dolu olduklarını gördüm, hepsi de güncel kitaplardı. Çarşayı biraz daha dolaştığımda anladım ki bu koku tezgâhlardan gelmiyordu, çarşının her zerresi bir cümbüş misali şakiyordu bana doğru. Bu koku mekâna sinmişti ve sanki mekânla birlikte yaşıyordu. Bu hisleri yaşadıktan sonra, çarşının her santimetresini inceleme isteği yeşillendi içimde. Orada dolaşırken kendimi, ikindi ışığıyla soluklaşan sapsarı bir çayırdıymış gibi hissediyordum, huzur doluydum, üç yaşında bir çocuk kadar yalnız ve mutlu.

Cansız varlıklar, hissi tasvir etmede çoğunlukla benim için yeterli olurdu ama oradaki tasvirde bir yetersizlik fark ettim. Bana canlı bir örnek lazımdı. Tam fikrimin şahsiyetini aramaya koyulacakken, öğretmenim eski bir sahafla tanışacağımızı ilettiler bana, sevinmişim. Ve işte şimdi tam karşımda duruyordu; capcanlı bir eskilik, sapasağlam bir kişilik. Ona bakınca hayal kurmaktan kendimi alamadım: Küçük, şirin bir kasaba. İçerisinde her saniye tazeliğini koruyan neşeli, sanatkâr ve samimi insanlar. Ormanın bitişiğindeki kasabanın yanından akan berrak akarsuyun başında balık tutarken kendimi hayal ediyordum. Ne güzel bir rüzgârdır bu, bilginin verdiği dayanılmaz hafifliğe hayran olmamak nasıl mümkün olabilir?

Sahaflar Çarşısı'nda ben bir hazine gördüm, keşfedilmeyi bekleyen bir hazine. Gerçek sanatı ve sanatçıları gördüm, orada olmasalar bile selamlarını yüreğimde hissettim. Zamanın gizli dehlizlerinden gelen çağırışı duydum. Bu coğrafyanın temiz tarihinden yankılanan ritimlerin eşliğinde bir o yana bir bu yana savrulduğum. Ben bugün âşık oldum, bu topraklara yine yeniden âşık oldum.

Fatih İrfan DOĞAN

Taş Kalpli

19 Şubat sabahıydı. Köy halkı uyanmamıştı bile. Kemal ve babası Mustafa köyde kömür işçiliğiyle uğraşıyorlar idi. Kemal ve Mustafa sabahın erken zamanlarında gözlerinin zor açmaktalardı. Kemal ve Mustafa her gün sabahın erken saatlerinde yola koyulur, kömürlerini hemen satmak isterdi. Yine her gün ki gibi erkenden yola koyuldular. Ama bugünün diğer günlerden bir farkı vardı. Bugün onlar için uzun sürecek gibiydi. Kemal, işe başlamadan önce kendisinin yaptığı ağaçtaki sığınağa gitti. Kemal burayı köy halkının ne yaptığını izlemek için yapmıştı. Kemal tam sığınağa gelmişti ki yoldan bir ses duydu ve hemen sığınakta saklandı. Kemal saklanmasının sebebini kendisi de anlamamıştı. Yolda ki sesler gittikçe artmaktaydı ve Kemal yolu gözledi ve birkaç grubun öyle boylu boyunca yatmış güzel bir kızın bulunduğu kağınyı köy merkezine taşıdığını gördü. Kemal kızı gördüğü anda çok etkilenmişti. Kemal'in içinde bir ürperme oldu. Kemal kendini ilk defa bu kadar mutlu hissetmişti. Kemal sevinçli bir şekilde babasının yanına dönerken, hoşlandığı bu kızın zengin bir ailenin evladı olduğunu ve yine babasının onu zengin bir züppenin oğlu ile evlendireceğini bilmiyordu. Kemal babasının yanına geldiğinde yüzünde ki sevinç köyde bu zamana kadar hiç kimsede görülmemişti. Babası Mustafa, Kemal'in yüzünde ki bu sevincin sebebini sordu;

- Kemal, evladım nedir bu sevinç de hele, dedi. Kemal babasına şimdilik söylemek istemedi ve "öyle işte" deyip geçiştirdi. Kemal ve Mustafa kömür satmak için yola koyuldular. Kemal ve Mustafa kömür arabasını taşımakta güçlük çekiyorlardı. Çünkü kömür arabası olması gerekenden daha ağırdı. Zorlukla da olsa köprüye kadar taşındılar. Köprüden geçmek oldukça zordu. Kemal ve Mustafa zor da olsa köprüden geçmeye çalıştılar. Bu zorluğu göze almak zorundalardı. Çünkü bugünde satış yapamazlarsa bir gün daha aç yatacaklardı derken bir anda kömür arabasının tekeri aşağı düştü Kemal hemen o tekeri kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı. Kemal ve Mustafa köprüden geçen dört gençten yardım istediler ve onlarda şöyle dediler;

- Tabii ki ederiz dimi gençler, dedi ve kahkaha atmaya başladılar. Bu gençlerin içlerinden biri zengin züppe Rahmi'nin oğlu Hasan idi. Hasan, Mustafa ve Kemal'i aşağılamaya devam etti ve bununla yetinmedi, kömür arabasını köprüden aşağıya attı. Kemal çok öfkelenmişti ve Hasan'a karşı şu sözleri söyledi;

- Ne yapıyorsun, siz kendinizi ne sanıyorsunuz zengin olunca adam mı olunuyor, sizin gibi zenginlere kölelik yapmaktan bıktık, dedi ve kavga etmeye başladılar. Kemal, Hasan'ı tam deviriyordu ki Hasan'ın adamları Kemal'i itti ve yine aşağıladılar. Hasan bunun üzerine;

- Bu burada bitmedi sizinle görüşeceğiz küçük, sefil kömürcü. Dedi. Mustafa çaresizce oğlu Kemal'i kaldırdı, onu teselli etti ve şu sözleri söyledi;

- Oğlum biliyorum gururun inciliyor ama bu hayat böyle zenginler, fakirlerle oynuyor onları kendilerine köle yapıyorlar. Bunu önleyecek bir şey yok, dedi.

Kemal;

- Hayır, baba bundan sonra her denileni yapmayacağız biz köle olmayacağız kimse olmayacak. Bundan böyle kimse bizi köle olarak kullanamayacak. İnşallah bir gün bende zengin olacağım ve iyi kalpli bir zengin olacağım. Bize bunları yapanlardan tek tek hesap alacağım. Dedi öfkeli bir şekilde. Kemal ve Mustafa köy merkezine geldiler. Ahmet'in kömürleri köyde tek olan cam fabrikasından satın aldığı ve bu aldıklarını sakladığı dükkâna geldiler. Kemal dükkâna girdiğinde gördüklerine inanmamıştı. Kemal, hayatında bu kadar muhteşem bir şey görmediğini ve bu muhteşemliğin sonucunda cam üretimine karşı ilgisinin arttığını anladı ve cam üreticisi olmaya karar verdi. Mustafa, Ahmet'e kömürlerinin satılmadığına, her şeyin onda olduğuna dair sitem ederken Kemali cam vazoları incelemeye koyuldu. Kemal'in ilgisi daha da artmıştı. Kemal vazoları tek tek incelerken dükkânın arka kapısından bir ses geldi. Kemal;

- Kim var orada? Dedi. Kemal o tarafa doğru döndü ve gelen kişi hoşlandığı kız Firuze'ydı. Firuze, Kemal'i gördü ve;

- Korkmana gerek yok benim, dedi. Ardından;

- Cam vazoları seviyor musun? Diye sordu.

Kemal;

- Evet. Cam üreticisi olmak istiyorum, sen nasıl yapıldığını biliyor musun? Dedi.

Firuze;

Evet. Arada bir canım isterse yapıyorum, iyi bir cam üretmek için bir cam fabrikasına ihtiyacımız var. İster sen köy uçunda bir cam fabrikası var onu alman için sana yardım edebilirim, dedi.

Kemal bir şey diyememişti. Çünkü fabrikayı alacak kadar parayı nasıl bulacaktı veya sevdiği kıza nasıl cam fabrikasını aldıracaktı, bu ona yakışmazdı.

Kemal'in kafasında böylesi deli düşünceler varken hemen söze girdi;

-Ben alacağım Firuze ben, yardımın için sana çok teşekkür ederim, dedi. Kemal teşekkür maksadıyla Firuze'nin elini tutmuştu ki o sıra da babası Ahmet odadan çıkıverdi. Kemal ve Firuze'yi görünce önce Firuze'ye;

-Kızım bu çocuk senin elini mi tuttu? Firuze o anlamda tutmadığını söyleyene kadar Kemal'in boğazına yapıştı ve şunu söyledi;

-Seni kömürcü seni, aklın sıra kızıma yanaşmak istiyorsun dimi. Seni bir daha kızımın yanında görürsem mahvederim diyerek tehdit etti. Kemal bir şey demeden dükkândan ayrıldı. Zaman çok çabuk geçmekteydi. Kemal ve Mustafa günün karardığını anlamamıştı bile. Akşam olmuş hala kömür satamamıştılar. Mustafa ailesinden gizli bir iş daha yapıyordu. Mustafa, Kemal'e belli etmeden şöyle dedi;

-Kemal'im, benim acilen eve gitmem gerekiyor, sen bu kömürleri gün doğana kadar sat tamam mı?

Kemal;

-Tamam, baba inşallah satacağım sen merak etme. Dedi ve Mustafa köy merkezinden ayrıldı. Kemal güzelce kömürünü satmak için uğraşırken köy halkı bir anda toplanıverdiler. Kemal kalabalığın neden toplandığına bakarken Kemal beklemediği bir şeyle karşılaştı. Firuze ve Hasan köy merkezinde her akşam birbirlerine şiir okurlardı ve köy halkı da bunları izlemekten keyif alıyorlardı. Yine bu gece de şiir okumak için sahneye çıkmışlardı. Kemal Firuze'yi gördü ve içine bir ateş düştü. Kemal için zaman geçmiyordu, gece bir türlü bitmiyordu. Derken şiir gösteri sona ermişti, köy halkı zevkle Firuze ve Hasan'ı alkışlıyorlardı. Firuze'nin gözüne Kemal takıldı ve yanına doğru yaklaştı;

-Kemal nasılsın kömür satabildin mi bugün dedi ve Kemal'e karşı bir tebessüm etti. Firuze de Kemal'den hoşlanmaya başlamıştı. Kemal'in ağzından bir anda şu kelimeler döküldü;

-Firuze, Hasan ile evlenecek misin? dedi. Firuze de bu soruyu beklercesine Kemal'e, Hasan'ı sevmediğini ve onun iyi biri olmadığını söyledi. Kemal'in içindeki ateş bir anlıkta olsa sönmüştü. Daha sonra Kemal inat etti ve annesinin yanına gitti. Ondan evlenmesi için yardım etmesini ve bir an önce evlenmek istediğini söyledi. Annesinin bildiği gizli bir adam vardı ve ancak o adam Kemal'e yardım edebilirdi. Adam "Çam Adam"dı. Annesi ona gitmesini ve istediğini ondan istemesinin söyledi. Kemal de düşündü taşındı ve gitmeye karar verdi. Kemal Çam Adama giderken bir mağaraya denk geldi ve mağarayı güzelce bir süzdü. Tam içeri girecekti ki karşısına mağaranın sahibi olan "Dağcı" lakaplı bir yaşlı adam çıktı. Dağcı çok korkak bir şekilde Kemal'i hemen içeri aldı ve Kemal'e;

-Burada insan fazla bulunmaz yıllar yıllar önce ben de buraya gelmişim ve bana da ben başkasının gelmediğini söylediler. Neden olduğunu bilmeksizin bana yardım etmeye başladılar, istediklerim bir bir gerçekleşti, Dedi ve olayın geri kalanını, ne tür felaketlerle karşılaştığını anlatmadı.

Kemal;

-Sevindim. Benim de birkaç dileğim var, demek ki dileklerim gerçekleşecek, dedi ve çok mutlu oldu. Kemal hemen Dağcı'ya Çam Adam'ı sordu. Dağcı da bir şaşkınlık belirdi. Çünkü Çam Adam çok önemli biriydi. Dağcı, Çam Adam ya Dağcının olayının devamını anlatırsa o zaman Dağcı'nın vay haline diye içinden geçirdi. Dağcı söylemek zorunda kaldı ve Çam Adamın yerini söyledi. Kemal Çam Adam'ı buldu ve ona bazı isteklerinin olduğunu söyledi. Çam Adam da ona;

-Bende üç dilek dileme hakkın var dileklerini iyi seçki sonun diğeri gibi kötü olmasın, dedi. Buradaki diğeri tam da Dağcı'ya tekâmül ediyordu. Kemal sevinçten Çam Adam bu uyarısını kale almamıştı hemen dileklerini dilemeye koyuldu. Kemal önce en zengin kişi olmak istedi, daha sonra en iyi şiir okuyan olmayı ve en son olarak da köy merkezinin yakınında olan cam dükkânına sahip olmayı istedi. Çam Adam üzgün bir şekilde;

-Son dileğin en iyi camcı olmak istemen olmalıydı. dedi ve Kemal oradan ayrıldı. Kemal ertesi gün zar oyununun oynandığı mekâna gitti. Kemal zar oyununun ustası olarak bilinen Ahmet ile oynamak istedi. Kemal bunu oynayacaktı ama parası yoktu. Bir anda aklına Çam Adam'ın son cümlesi geldi" Unutma sen istediğin zaman dileklerin gerçekleşecek" demişti Çam Adam hemen oynamak istediğini söylediğinde cepleri altınlarla dolmuş taşmıştı. Kemal, Ahmet ile oynamaya başladı her seferinde Ahmet'i devirdi. Kemal artık son oyunu da alınca Ahmet pes ediyorum dedi. Ama Ahmet olayı çözmüştü oda Kemal gibi yıllar önce Çam adamdan dilekler dilemişti. Son oyundan sonra Kemal şöyle dedi;

-Bugün içecekler benden, dedi. Dediği anda cebindeki tomarca para bir anda yok oldu. Köy halkı Kemal'i büyücülükle suçladılar ve köyden kovmak için köy merkezi-ne getirdiler. Daha sonra zor da olsa kurtuldu. Hasan ve Firuze yine birbirlerine şiir okumaya başladılar.

Bu sefer de ikinci dileğinin gerçekleşmesi için Firuzenin adayı olmaya karar verdi.

Firuze'nin eşinin seçilmesi için yeni adayla eski aday yarıştı, gelenek böyleydi. Hasan ve Kemal şiir yarışına başladılar. Kemal'in dilekleri bir bir gerçekleşiyordu. Kemal, Hasan'ı sahnede rezil etti. Kemal çok mutluydu ama sonunun nasıl biteceğini bilmiyordu. Ertesi gün tam üçüncü dileğini gerçekleştirmek için giderken Çam Adam'ının mırıltısını duydu "dileklerin yok oluyor, hepsi yok oluyor" diye. Kemal'in cidden dilekleri yok olmuştu. Kemal son çareyi Dağcı'da buldu ve hemen ondan yardım istedi. Dağcı yavaş yavaş istediklerini elde ediyordu. Dağcı Kemal'e;

-Eğer bana kalbini verersen anca yardım edebilirim, tek çare olarak bu gözücüyor, dedi. Kemal'in gözü aşkından körleşmişti o yüzden hemen kabul etti. Dağcı Kemal'in kalbinin yerine taş kalbi koymuştu. Kemal bundan habersizdi. Artık zengin olmuştu, en iyi şiir okuyan olmuştu ama taş kalpli, kötü bir insan olmuştu. Firuze ile evlenmiş ama ona kötü davranmaya başlamıştı. Firuze'nin kıyafetlerini, saçını beğenmemişti ve en kötüsü herkesin camına kıymıştı. Aynı Hasan gibi olmuştu, onun gibi davranıyordu. Bu da hem Firuze için hem de kendisi olmayan Kemal için çok kötü bir şeydi. Köy halkını köle gibi kullanmaya başlamıştı. Buna birisi dur demeliydi da sırdaşı, eşi Firuze'ydı. Firuze eve geldiğinde Kemal'in annesini görememişti. Kemal annesini, en büyük desteğini de evden kovmuştu. Firuze Kemal'e dur demeye gitmişti ama beklemediği bir sonla bitirmişti konuşmasını. Kemal ona gerçekleri söyleyen bu Kemal'in asıl Kemal olmadığını söyleyen eşi-ne tokat atmıştı. Bu tokat bir kere değildi daha şiddetlileri de olmuştu. Firuze artık dayanamamış evden gitmişti. Kemal bir anlık olsa kendisinden kalan vicdanla eşinin peşinden gitti. Firuze uçurumdaydı ve Kemal'e gelmemesini söyledi. Kemal tam tersine Firuze'nin gittikçe üstüne geliyordu.ve Firuze tam uçurumdan düşmüştü ki ona kalbinin taş kalbi olduğunu ve Dağcını onu kandırdığını söyledi. Artık Firuze yoktu uçuruma düşerek hayatını kaybetmişti. Kemal'in bir anlık vicdanı sızladı. Bütün yaptığı kötülükleri gözünün önünden film şeridi gibi geçti. Kemal kötülüklerini izlediği anda olayı çözmüştü zaten hemen Dağcının yanına doğru hızla gitti ve Dağcı yine birinin iyi hayatını kirletecekti. Tam o insanın kalbini alacaktı ki Kemal içeri girdi ve engelledi. Kemal olup bitenleri öğrendiğini ve artık kimseye zarar veremeyeceğini söyledi. Dağcı;

-Demek anladın he seni küçük aptal çocuk, dedi. Kemal hemen insanların kalbini ve kendi kalbinin de olduğu odaya girdi önce kendi kalbini kendi yerine taktı ve Kemal ağlamaya başladı. Kemal kendi kendine teselli verdi şimdi ağlama vakti değil, ağlama vakti değil diye. Hemen gizlenmiş bir oda vardı hemen içeri zorlukla da olsa girdi ve orada kurtlanmış sinekler basmış bir kalp vardı bu kalp Dağcı'nın kalbiydi. Kemal hemen o kalbi aldı ve Dağcının kalbiyle değiştirdi Dağcı oracıkta öldü. Kemal Hasan'ı kurtardı ama ilk görüşte âşık olduğu, evlenmek için elinden ne geldiyse yaptığı, zorluklara katlandığı biricik eşi Firuze'yi kurtaramadan hayatına devam etti.

İsmail Sefa ÖZMEN

Bir Mezun, Bir eser

Okulumuz mezunlarından Ahmet Hakan Karataş'ın ilk hikaye kitabı “BİZİM OĞLAN”

“Bizim Oğlan” yazarın ilk kitabı. Ağustos 2017’de Edebiyat Ortamı Yayınları’ndan çıkmıştır. Kitap otuz yedi öyküden oluşuyor. Öyküler daha çok insana, hayata dair olayları kurgulayarak yoluna devam ediyor. “O Kadın” öyküsünde bir apartman katında sürekli kavga eden bir aile ve çevredekilerin aile içine karışamamasının çaresizliğiyle sona eriyor. “Kendi kendime anlatıp durdum. Artık bunun ne önemi var ki?” Gerçeği bilip de anlatamamak içinde yaşadığımız toplumun bakış açısını bizlere bildiriyor.

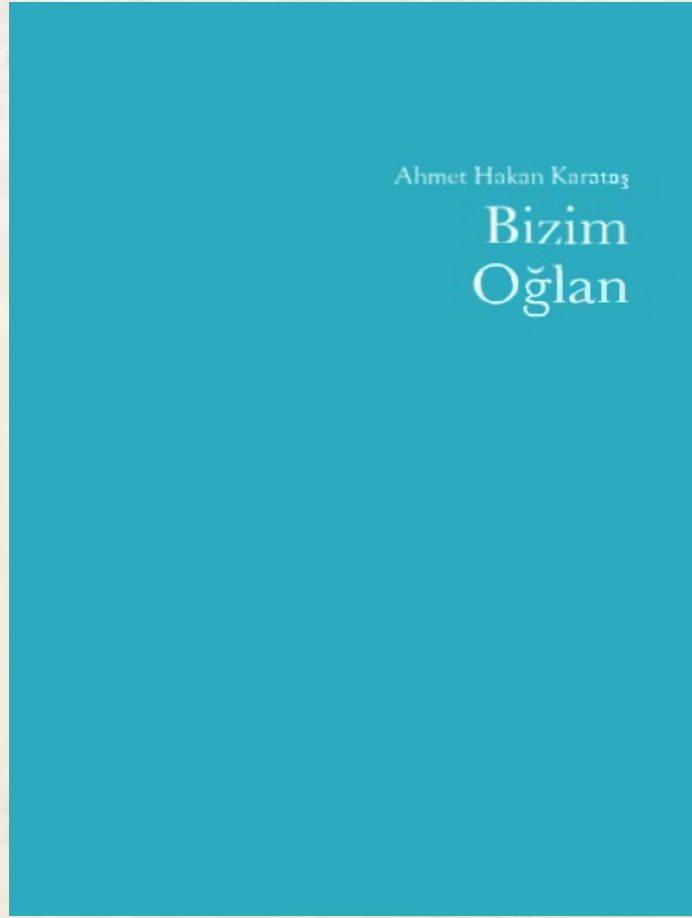
Yazarın, toplum yapımızın fotoğrafı olan öyküleri “Satılmış, Eksik Aile, Sen Kuş Olur Gidersin Bir Trenle, Bizim Oğlan, Babaanne- ‘İlk Kahramanım,’ Dok- Bizim Öykümüz, Son Son zamanlarda toplu- boşanma konusunu ele Masalı ‘İlk Kahramanım’ çocuğun bakış açısıyla babamı artık sevmediğini, sonra da geçimsizliği anlamıştım. Fakat babam anlayabileceğimi biliyor. çok seviyorum. O da beni sevdiğim şeyleri valizinde Ama babam valize sığmaz kıyamam.”

Kitaptaki “Satılmış” öykü- toplumun iç yüzüne ayna binlerce kez kullanılmaya Onların kötücül düşün- yayılır mı? Hayata kar- körelir mi peki?”

Topluma dair bir başka hikâyesinde kadim gele- se eğitimiyle, popüler kül- birbirinden de ne kadar gibi okura sunuyor: “Bu

topçu ya popçu.” Yazar, olumsuzmuş gibi olan durumda da yeni bir düşünce şekliyle okuru başka bir ufka taşıyor: “Aslında futbol bir yönüyle hayata benziyordu. Oyuna yedeklerle başlarsan işin oldukça zor. Oysa girene kadar maçın son düdüğü çalar ve sen girmeden hayat biter.”

Kitaba adını vermiş olan “Bizim Oğlan” hikâyesinde yazar, yine kültürün kuşaklar arasındaki farkını vurgu- lar. Evladı mahalle maçlarında koşuşturan ve futbol oynamaya yeteneği olan bir babanın bakış açısıyla okuru öyküye çekiyor yazar. Öyküdeki babanın da gençliğinde futbola merakı olduğunu ama babasının buna izin vermediğini vurgulayarak, manayı maddeye dönüştürmüş ve görünmezi öyküleştirerek görünür kılmış başa- rılı bir hikâyeyle okurun huzurunda duruyor. (Kısaltılmıştır)

miz, Bir Çocuk Masalı san Artı, Kahırlı Günler, Kırım.”
mumuzda cereyan eden alan yazar, “Bir Çocuk hikâyesinde ailedeki bir konuyu işler: “Annemin, saygısının da kalmadığını, bahane ederek ayrılmasını öyle değil. Benim her şeyi Bu yüzden babamı daha çok iyi anlıyor. Annem, götürebilirsin demişti. ki. Hem canı yanar onun,

süyle yazar, yaşadığımız tutar: “Satılmış insanlar, hazır peçete gibi midir? celeri pis bir virüs gibi şı zamanla iyi niyetleri

öykü ise “Doksan Artı” neğimize dayanan medre- türün birbiri içinde ama farklı olduğunu günyüzü devirde okumak boş ya

Bugün 23 Nisan

Dışarda renk renk bayraklar,
Habercisi özgürlüğün.
Dışarıda tüm çocuklar
Atamdan armağandır bugün.

Bugün meclis kuruldu,
Ülkem özgürlüğe kavuştu.
Atam bize armağan etti,
Sevinç kaynağımız oldu.

O gün ülkemde tatlı bir heyecan
Şimdi Ata'm kürsüde,
Mecliste konuşuyor,
Halka özgürlüğü anlatıyor.

23 Nisan günü Ata'm meclisi kurdu,
Bugün Ata'mdan çocuklara armağan
oldu.

Artık özgürüz hepimiz,
Atamızın izindeyiz.

Davut ULUÇ

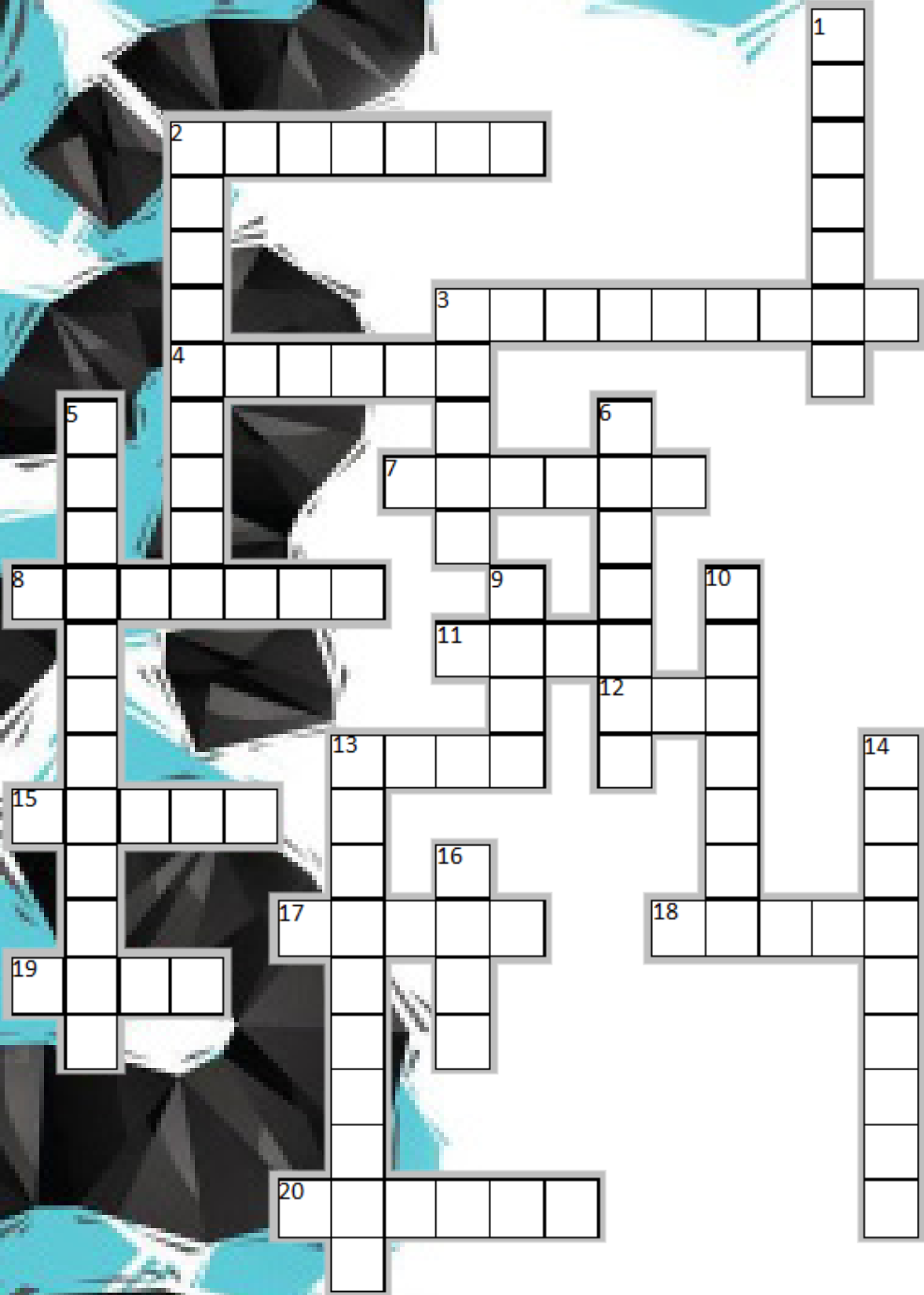
23 NISAN

Ne mutlu çocuklara,
İçleri sevinçle dolu.
Süslemişler her yanı,
Asmışlar bayrakları,
Sevinçle dolu yarınları

Çalıştılar çabaladılar,
Oyunlar hazırladılar.
Coşkuyla beklediler,
Ulařtılar bugüne,
Kutladık hep birlikte.

Bütün Dünya çocukları,
Alkışladılar bayramı.
Yüreklerinde sevinçle,
Rengarenk elbiseleriyle,
Aydınlık güzel günlere,
Mutluluk ve neşeyle,
Işık yaktık geleceğimize.
Muhammet Salih ŞİRANLI

ABDULLAH KOÇAK

Soldan Sağa

2. 16. YY HALK ŞAİRİDİR. KOÇAKLAMALARIYLA ÜNLÜ. YİĞİTLİK VE HAKSIZLIĞA KARŞI KOYUŞUN SEMBOLÜDÜR. DİLİ SADE VE HECE ÖLÇÜSÜ KULLANMIŞTIR.
3. İNSAN VE DOĞA SEVGİSİNİN LİRİK BİR SÖYLENİŞLE İŞLENDİĞİ KOŞMALARA DENİR
4. DOĞAYA KARŞI SAVAŞAN FİN'LERİN ERDEMLERİNİ VE BİLGELİKLERİNİ ANLATAN DESTANDIR
7. BİR ULUSUN HAYATINI YAKINDAN İLGİLENDİREN, SAVAŞ, GÖÇ, KITLIK GİBİ TARİHVE TOPLUM OLAYLARINI ANLATAN UZUN ŞİİRLERDİR
8. BİR BEKTAŞİ OZANI OLAN VE ŞİİRLERİNDE HİCİVLİ BİR DİL KULLANAN KAYGUSUZ ABDAL'IN EN ÖNEMLİ ESERİDİR
11. 16.YY DİVAN ŞAİRİ "SULTAN-UŞ ŞUARA" ÜNVANINI ALMI, DİN DIŞI KONULARDA YAZILMIŞ GAZELLERİYLE TANINIR. EN ÖENMLİ ESERİ "KANUNİ MERSİYESİ"DİR
12. ESKİ TÜRKLER'DE CENAZE MERASİMLERİNİN GENEL ADI OLAN VE AĞITLARIN YOĞUN OLARAK KULLANILDIĞI TÖRENLERDİR.
13. 17.YY DİVAN ŞAİRİDİR. DİDAKTİK ŞİİRİN USTASI OLARAK BİLİNİR. DİNİ VE AHLAKİ ESERLER VERİR. ATASÖZLERİNDEN YARLANMIŞ, İSTANBUK TÜRKÇESİ'Nİ KULLANMIŞ ŞAİR-DİR
15. BEBEKLERİ UYUTMAK İÇİN SÖYLENEN NAZİM BİÇİMİ. HER ZAMAN EZGİYLE SÖYLENİR.
17. AŞIK HALK EDEBİYATI NAZİM ŞEKİLLERİNDENDİR. 8'Lİ HECE ÖLÇÜSÜYULE YAZILIR.
18. GAZELİN İLK BEYİTİNE DENİR
19. TÜRKÜNÜN ASIL BÖLÜMÜNE VERİLEN ADDIR
20. TEK KİŞİLİK HALK TİYATROSUTÜRÜDÜR. BU TÜRDE SANATÇI BASTONU BAZEN BİR SAZ, BAZEN DE BİR SİLAH OLARAK KULLANIR.

Yukarıdan Aşağıya

1. KOŞMANIN BİR TÜRÜDÜR. DİVAN EDEBİYATINDA HİCİV, BATI EDEBİYATINDA SATİR İLE BENZERLİK GÖSTERİR.
2. COŞKUN VE YİĞİTÇE BİR ÜSLUPLA KAHRAMANLIK VE SAVAŞ KONULARINI İŞLEYEN NAZİM TÜRÜDÜR.
3. DİVAN ŞİİRLERİNDE AŞK, KADIN, ŞARAP KONULARINDA YAZILAN LİRİK ŞİİRLERDİR. NAZİM BİRİMİ 5-15 ARASINDADIR
5. TASAVVUFİ BİR ESER OLUP AHMET YESEVİ TARAFINDAN YAZILMIŞTIR.
6. DİNİN BAZI İNCLİKLERİNİ ALAY EDERMİŞCESİNE ANLATAN ŞİİRLERDİR
9. ANONİM HALK DEBİYATI NAZİM ŞEKİLLERİDİR. EZGİYLE SÖYLENİR. KAFİYE DÜZENİ AAXA ŞEKLİNDEDİR. İLK İKİ DİZE HAZIRLIK, SON İKİ DİZE ASIL SÖYLEMEK İSTENİLEN YER-DİR.
10. TÜRKÜNÜN NAKARAT BÖLÜMÜNE VERİLEN ADDIR
13. 5.YY İLK YARISINDAKİ "HUN-GERMEN SAVAŞLARI" NI ANLATIR.
14. 19.YY ŞAİRİ. ÇUKUROVALI, AŞİRET KAVGALARINI VE BU AŞİRETLERİN OSMANLI İLE ÇATIŞMALARINI ANLATMIŞTIR. KOÇAKLAMA İLE ÜNLÜ, KAVGANIN ŞAİRİDİR
16. BİR KİMSENİN ÖLÜMÜNDEN SONRA YAPILAN YUĞ ADI VERİLEN DİNÎ YAS TÖRENLERİNDE SÖYLENEN ŞİİRLERDİR.

*Hayat boş geçti
Geri kalan korkulu
Her adımım dolu olsa
İşe yaramaz katında
Biliyorum
Bağışlanmamı diliyorum*

Cahit Zarıfoğlu

T.C. MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI